

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 01

Comissió de Política Cultural

VIII legislatura / Cinquè període / Dimecres, 10 de desembre de 2008

Comissió de Política Cultural

Presidència

de la I. Sra. M. Mercè Roca i Perich

Sessió núm. 27

SESSIÓ NÚM. 27

La sessió s'obre a . Presideix la Sra. Roca i Perich, acompanyada del vicepresident, Sr. Morell i Comas, i del secretari, Sr. Boya i Alós. Assisteix la Mesa el lletrat Sr. Palomares Amat.

Hi són presents les diputades i els diputats Sra. Batalla i Nogués, Sra. Ortega i Alemany, Sr. Pont i Sans, Sra. Renom i Vallbona, Sra. Vidal i Huguet i Sr. Vila i Vicente, pel G. P. de Convergència i Unió; Sra. Arcarons i Oferil, Sr. Balcells Gené, Sr. Casajuana i Pladellorens, Sr. Chaib Akhdim, Sr. Llevot Lloret, i Sra. Prados Martínez, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sra. Cabasés Piqué, Sra. Llansana Rosich i Sr. Mòdol i Bresolí, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sr. López i Rueda i Sr. Vendrell i Bayona, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Sra. Camats i Luis i Sr. Pané Sans, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Sr. Robles Almeida, pel G. Mixt.

Assisteix/-en a aquesta sessió...

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sessió informativa de la Comissió de Política Cultural amb el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació sobre el replantejament del Centre d'Art Santa Mònica i sobre els dos darrers anys de polítiques culturals del Departament (tram. 355-00088/08). Comissió de Política Cultural. Sessió informativa.
2. Compareixença del director de l'Institut Ramon Llull davant la Comissió de Política Cultural perquè expliqui les polítiques de l'Institut per a la projecció exterior de la llengua catalana (tram. 357-00218/08). Comissió de Política Cultural. Compareixença.
3. Proposta de resolució sobre la construcció d'una piscina coberta a Almacelles (Segrià) (tram. 250-01125/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, juntament amb 1 altre diputat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació. (Text presentat: BOPC, 303, 73)
4. Proposta de resolució sobre la declaració de la masia de Can Fargas, de Barcelona, com a bé cultural d'interès nacional (tram. 250-01131/08). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació. (Text presentat: BOPC, 303, 76)
5. Proposta de resolució sobre la realització d'un estudi per a la identificació i la catalogació del conjunt de barraques de pedra seca del Camp de Tarragona (tram. 250-01231/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, juntament amb 1 altre diputat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació. (Text presentat: BOPC, 321, 39)
6. Proposta de resolució sobre la realització d'un estudi per a la identificació i la catalogació del conjunt de barraques de pedra seca de les Terres de l'Ebre (tram. 250-01239/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, juntament amb 2 altres diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació. (Text presentat: BOPC, 321, 44)
7. Proposta de resolució sobre l'ampliació de l'oferta del programa de subscripcions gratuïtes a publicacions periòdiques per a joves de divuit anys (tram. 250-01260/08).

Grup Mixt, juntament amb 1 altre diputat del Grup Mixt. Debat i votació. (Text presentat: BOPC, 324, 98)

8. Proposta de resolució sobre l'ampliació de la llista de publicacions periòdiques del programa de subscripcions gratuïtes per a joves de divuit anys (tram. 250-01264/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació. (Text presentat: BOPC, 324, 101)

9. Proposta de resolució sobre la commemoració de Narcís Monturiol (tram. 250-01277/08). Santi Vila i Vicente, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Josep Maria Balcells Gené, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Marina Llansana Rosich, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Dolors Camats i Luis, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Antonio Robles Almeida, del Grup Mixt. Debat i votació. (Text presentat: BOPC, 330, 37)

10. Proposta de resolució sobre l'aplicació de polítiques que fomentin l'arrelament dels esportistes d'elit (tram. 250-01283/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, juntament amb 2 altres diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació. (Text presentat: BOPC, 330, 41)

11. Proposta de resolució sobre l'increment dels recursos del Centre de Normalització Lingüística del Maresme (tram. 250-01287/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, juntament amb 2 altres diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació. (Text presentat: BOPC, 330, 43)

12. Proposta de resolució sobre el projecte El Camí (tram. 250-01292/08). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació. (Text presentat: BOPC, 333, 39)

13. Proposta de resolució sobre el suport al projecte El Camí (tram. 250-01367/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, juntament amb 2 altres diputats del Grup

Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació. (Text presentat: BOPC, 343, 38)

La presidenta

Comencem aquesta Comissió de Cultura, una mica reduïda.

Tenim amb nosaltres l'honorable Joan Manuel Tresserras, conseller de política cultural, i és aquí per explicar-nos els dos darrers anys de polítiques culturals del seu departament i també el replantejament del Centre d'Art Santa Mònica. Saludem, com sempre, totes les persones de l'equip que l'acompanyen i agraeixo a tots els diputats que hagin vingut avui abans d'hora, tot i les dificultats que hi havia a les diverses carreteres. Moltes gràcies. Pot començar; té trenta minuts, conseller.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (Sr. Joan Manuel Tresserras i Gaju)

Bé, moltes gràcies. Molt bon dia. Amb el seu permís el que faré serà un resum apressat de balanç d'aquests dos anys en l'àmbit específic de cultura, no en el de comunicació, i, a més a més, de cultura centrant-me en uns quants aspectes i no en la totalitat, per després passar a parlar més del tema que en part fa de *leitmotiv* d'aquesta sessió, que és el Centre Santa Mònica, el seu futur.

Per exposar el balanç de la tasca realitzada durant aquests dos anys, voldria parlar de tres aspectes principals. Un, el que en podríem dir la dimensió més social i d'abast popular de l'acció del departament en matèria de cultura, que té a veure amb l'objectiu de posar la cultura a l'abast de tothom; és a dir, veure com poder anar fent realitat la qüestió de l'accés universal de la gent a la cultura.

La campanya probablement més de més dimensió pública de les que hem anat realitzant durant aquest període, sobretot el darrer any, és el que hem acabat batejant com a Pla de foment de la lectura. Aquest Pla de foment de la lectura és una estructura de programes diversos que es van combinant i que ha tingut algunes realitats petites, com el «Municipi lector», adreçada a municipis petits; però, algunes, d'un abast realment popular important, com per exemple el programa «Tasta'm», que

en aquests moments està vigent de fa ja unes quantes setmanes i que consisteix en l'edició, compartida amb el Govern de les Illes Balears, de primers capítols o de capítols significatius de novetats editorials, que després, d'acord amb el Gremi de Llibreters, són objecte d'un llançament especial. Saben que, amb dades del 2006, dels vint llibres més llegits a Catalunya no n'hi havia cap en català. I, per tant, aquí, aquesta campanya específica s'adreça a novetats editorials en llengua catalana. Però al mateix temps també hi ha hagut la campanya de subscripcions gratuïtes a mitjans de comunicació, que han participat en el programa..., adreçat a la gent que ha complert o complirà divuit anys al llarg d'aquest 2008 i que ha tingut un èxit molt considerable, amb més de tretze mil joves que disposen d'una subscripció gratuïta. També el programa «Què llegeixes?» o bé les campanyes que s'han fet amb col·laboració amb TV3, com la setmana de la lectura, accions lligades al Club Súper3, etcètera..., o la campanya «Lletres al camp», amb clubs de futbol.

És a dir, que és una campanya que té programes en moltes direccions i que es van combinant de cara a col·locar en el centre de l'agenda pública el tema de la lectura com un tema important i com una font important de coneixement.

En relació amb aquesta qüestió, no tindria sentit que féssim la campanya de promoció de la lectura si no hi hagués una política decidida en matèria de biblioteques. Pensen, per exemple, que el 2008 haurem invertit en fons bibliogràfics per a les biblioteques 8 milions d'euros, que és una xifra bastant considerable. A les biblioteques catalanes s'han organitzat durant aquests dos anys unes seixanta mil activitats de promoció de la lectura –seixanta mil–, a través de clubs de lectura, l'hora del conte, etcètera –a través de totes elles.

En aquests dos anys s'han inaugurat trenta-una biblioteques, s'ha presentat el programa específic de biblioteques per al 2008-2012, que compta amb un fons de 40 milions d'euros per construir o millorar fins a cent onze biblioteques; evidentment això depassa la legislatura –és 2008-2012–, però sí que com a mínim deixa constància de la voluntat d'anar incrementant la superfície de biblioteca i de posar les biblioteques a l'abast de la gent. S'ha inaugurat la Central de Préstec i Serveis Especials, s'ha

inaugurat el servei GEPA, que el que fa és gestionar els fons bibliogràfics de biblioteques universitàries de baix ús, de forma que el sistema sigui més eficient.

Més enllà de l'àmbit de les biblioteques, dir-los que durant aquests dos anys s'ha finalitzat la construcció de cinquanta-cinc equipaments culturals, és a dir, més d'un equipament cultural nou cada quinze dies, i que el que hem fet ha sigut sobretot desplegar una feina de planificació, que ja vaig exposar-los aquí el dia també de la defensa del pressupost, que és el Pla d'equipaments culturals de Catalunya, que és un pla concebut fins a un horitzó 2019 o 2020 i que ens sembla que marca el llistó del que hauria de ser la política d'inversions en infraestructures culturals durant la propera dècada. Aquest material en aquests moments està sent debatut en l'àmbit municipal, també, per corregir els possibles errors que hi hagi a l'hora de fer l'inventari dels equipaments existents i del seu estat, però esperem que serà i de fet ja és el que fa el mateix departament un instrument útil de gestió de les polítiques culturals.

Pel que fa a posar en valor el patrimoni cultural català, s'han dedicat una mica més de 30 milions d'euros a la restauració i conservació del patrimoni cultural. Els faig relat només apressat d'algunes de les intervencions especials. Una mica, la joia de la corona, deixant de banda algunes excavacions arqueològiques i la intervenció a Empúries aquest any del centenari, la peça a la qual hi ha hagut més inversió acumulada des del 2005 ha estat, amb 4.160.000 euros, la restauració i millora de la Seu Vella de Lleida, l'última etapa, feta durant el 2007-2008. Però també intervencions per damunt del milió d'euros, amb intervencions puntuals a Sant Pere de Rodes, Sant Pere de Terrassa, el monestir d'Escaladei, les muralles de Balaguer i el castell de Miravet. I molt a prop d'aquesta quantitat, doncs, l'inici de les obres de construcció del Centre d'Interpretació de les pintures rupestres del Cogul i també la neteja aquest estiu d'aquestes mateixes pintures, que, com saben, ha donat resultat, com alguna altra actuació de neteja que s'ha fet, també en el romànic, que també ha donat com a resultat la descoberta de materials molt interessants.

En general, pel que fa a la política de museus hi ha hagut el Pla de museus, intentar incrementar l'estructuració en xarxa dels diversos museus. Això ha sigut particularment dinàmic en l'àmbit de l'etnologia i s'han produït fites especials, com la

inauguració del Museu de Lleida, que ha tingut un impacte molt notable sobre el conjunt de les Terres de Lleida i on aquest any que ve, doncs, s'inaugurarà el SAM, el Servei d'Atenció als Museus, per a tot el territori. S'ha inaugurat el Pla director del Centre Nacional del Còmic, el projecte Museu Gràfic del Museu Castellor. És a dir, un conjunt d'elements d'aquests que, sabent com saben vostès bé l'escenari pressupostari en el qual ens hem mogut, ens permeten estar satisfets de l'ús que hem donat als recursos disponibles.

Mentrestant, en termes més de polítiques i no tant d'administració de recursos i d'actuacions en obres i infraestructures, doncs, saben que s'ha ofert finalment l'entrada gratuïta a cent museus als docents. Hi ha 56.000 docents, que és el 66 per cent dels docents registrats a Catalunya, que ja disposen del seu carnet per accedir gratuïtament a aquests museus...

Fitxer 2

—em sembla que aquí n'hi ha algun. Després, també s'ha posat en marxa el Pla integral per a l'arqueologia a Catalunya. S'ha desencallat el procés de devolució dels... (*Veus de fons.*) Gràcies (*l'orador riu*) —per il·lustrar-ho. S'ha desencallat el procés de devolució dels papers confiscats a particulars que eren a l'Arxiu de Salamanca i que en aquests moments s'estan digitalitzant i que tenim l'expectativa que abans de finals d'any comencin a arribar d'una forma regular.

I després, també, complementàriament a això, hi ha hagut una aposta clara per la digitalització, ja ho dic, amb els recursos que hem pogut, potser les coses que jo destacaria d'aquest àmbit són..., l'impuls del projecte de l'Anella Cultural, amb diverses activitats que s'han pogut transmetre a través de l'Anella Cultural, amb algunes experiències que involucraven nou ciutats diferents connectades amb banda molt ampla. Hi ha l'acord de la Biblioteca de Catalunya i altres biblioteques amb Google per tal de digitalitzar els fons bibliogràfics catalans, que també ha tingut una gran importància. O, per exemple, la posada en marxa del nou portal de divulgació cultural Patrimoni.cat, que també ens sembla que és una gran aportació de cara a tenir disponible a la xarxa el nostre patrimoni cultural.

També, mentrestant, dins d'aquest àmbit que deia de l'accés de la gent a la cultura, s'han promogut 360 gires d'espectacles, 190 de música, 120 de teatre, 20 de circ, 18 de dansa i 12 d'arts visuals, que van voltar per un total de 370 municipis.

I, com a última consideració en aquest primer apartat, dir que s'ha constituït la comissió mixta entre el Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació i les diputacions i la resta d'administracions locals catalanes per tal de millorar la cooperació i la coordinació entre les respectives polítiques culturals, que això sembla que és molt poca cosa, però mai no n'hi havia hagut, en aquest departament; sé que és una cosa habitual en d'altres departaments, però en el nostre àmbit no s'havia produït i realment estem molt satisfets. Per exemple, el debat del pla d'equipaments que es pugui produir en aquest marc, doncs, és realment un suport molt important per a tots nosaltres.

El segon capítol el voldria dedicar a parlar una mica del suport a les indústries culturals, en bona part a l'activitat que ha desplegat l'ICIC. Ja els he dit que hem hagut de triar i, per tant, deixaré de banda temes de cultura popular i coses d'aquest estil que lliguen menys amb el que vull explicar finalment, que és el tema de la creació artística, per després acabar parlant de Santa Mònica.

Pel que fa al suport a les indústries culturals, diríem que la intervenció general, en un escenari pressupostari més aviat de continuïtat, ha consistit a redissenyar i augmentar les aportacions reintegrables, que això és el que hem anat fent, a més a més, justament amb el darrer episodi i la intervenció de la Sindicatura de Comptes. Doncs, saben que vam estar treballant amb la Sindicatura de Comptes i hem millorat els procediments i hem pogut explicar que aquesta era una bona mesura, els reintegrables, i que pensem que és la clau d'una política bona de suport a la indústria. Pel que fa... Això ha sigut, diguem-ne, un redisseny general d'aquestes aportacions.

Pel que fa a les arts escèniques, l'ICIC en aquests dos anys ha executat subvencions per valor de 19,2 milions d'euros en ajuts a la indústria del sector de les arts escèniques. Ha signat convenis de col·laboració de caràcter triennal amb companyies de teatre diverses, amb empreses de producció, sales de teatre privat, amb un pressupost global de 10,9 milions d'euros. Aquestes aportacions previstes, aquests

convenis que comprometen 10,9 milions d'euros, suposen per al període 2008-2010 un increment d'un 15 per cent respecte a les distribuïdes pel període 2005-2007. És molt o poc? En l'escenari que tenim pensem que és un increment molt important, que deixa clarament establerta la voluntat de suport a aquest sector. L'ICIC ha signat també convenis de col·laboració amb mostres, festivals i fires del sector, per exemple, la Mostra de Teatre Infantil i Juvenil d'Igualada o la Fira del Teatre al Carrer de Tàrraga, que en el conveni triennal de 2008 a 2010 assoleix la xifra de gairebé 2 milions d'euros –1.956.000 euros–, com dic, per al període 2008-2010.

Dins del segment –això era el segment d'arts escèniques– audiovisual, s'ha impulsat el sector audiovisual mitjançant l'atorgament de fons de suport per valor de 41,3 milions d'euros, 19, 20 el 2007, 22,11 el 2008, distribuïts en els àmbits de la producció, desenvolupament, formació, difusió, promoció internacional, exhibició de la indústria cinematogràfica catalana, etcètera. S'han implementat noves polítiques de suport al cinema català a través de la introducció de nous criteris tendents a afavorir també la producció de cinema en versió original en llengua catalana. I s'ha signat un acord estratègic amb Televisió de Catalunya, que mantenim permanentment obert per a la possible inclusió d'algun altre actor, com per exemple Televisió Espanyola, que ha estat convidada a formar-ne part. Però aquest acord estratègic permet crear un fons per a projectes en versió original catalana amb alta capacitat de difusió i exhibició, que està dotat anualment –ja ho ha estat aquest any– amb 4 milions d'euros, aportats a parts iguals per l'ICIC i per Televisió de Catalunya. Els projectes poden arribar a tenir una aportació màxima d'un milió d'euros per projecte. I, a més a més, complementàriament, també hi ha un fons per al desenvolupament de guions; aquest, dotat amb 400.000 euros, també a parts iguals. I, encara, un fons per al desenvolupament de projectes d'animació per a televisió, un fons específic; aquest, dotat amb 3 milions d'euros, també aportats a parts iguals per Televisió de Catalunya i per l'ICIC.

Es continua donant suport al Festival de Sitges, com una aposta també estratègica, perquè vagi consolidant el seu paper de referent del cinema fantàstic arreu del món. Durant el 2007 i 2008 l'aportació de l'ICIC al festival ha estat una mica superior al 1.300.000 euros.

Pel que fa a les arts visuals. L'ICIC ha destinat 2,9 milions d'euros a diversos projectes de difusió, promoció i projecció internacional. Parlem d'arts visuals des de la perspectiva industrial; és a dir, per tant, no parlem de creació, sinó de l'actuació de l'ICIC respecte a aquest subsector. L'ICIC dóna suport a l'organització de fires internacionals d'art a Catalunya, com Loop, la fira especialitzada en videoart, SWAP o, per exemple, el portal Artícula, que és una fira virtual d'art en la qual participen en aquests moments una mica més de setanta galeries, amb més d'un miler d'obres exposades de 551 artistes. A aquestes actuacions s'hi han destinat 680.000 euros.

El departament també té oberta una taula de debat, que els he de dir que funciona prou fluidament, amb representants del Gremi de Galeries d'Art de Catalunya i amb altres associacions de professionals i fundacions privades per debatre sobre les polítiques públiques amb relació al sector de les arts visuals. És a dir, en aquests moments hi ha una relació prou intensa i esperem que això permeti millorar la difusió de la molta activitat que fan les galeries, però també que fan les fundacions i alguns col·leccionistes, de manera que millori la informació disponible respecte a aquestes activitats i tingui un paper clarament complementari de la que es fa des dels museus i hi pugui haver una connexió més directa entre una cosa i l'altra.

Pel que fa al segment de la música, s'han invertit 15,7 milions d'euros, 6,7 el 2007, 9,6 el 2008, per dinamitzar el sector. L'any 2008 s'ha engegat una nova política de suport a la música en viu que té per objectiu reforçar els programadors i impulsar la presència d'intèrprets catalans en concerts i festivals i potenciar la descentralització de l'activitat musical pel territori. El departament ha declarat com a festivals d'interès estratègic cinc festivals de música: en música clàssica, el de Torruella de Montgrí; en Jazz, el Festival Internacional de Jazz de Terrassa; en l'àmbit de cançó d'autor, el Festival BarnaSants; en músiques avançades, el Sonar, i, en l'àmbit del folk i la música tradicional, el Tradicionàrius.

S'ha potenciat també la Xarxa de Cases de la Música, en aquests moments formada per les sales Clap, de Mataró, la Mirona, de Salt, i Salamandra, de l'Hospitalet de Llobregat, a les quals s'han d'afegir properament una altra a Terrassa i una de nova també a Manresa.

S'ha signat per primera vegada un contracte programa amb el Mercat de Música Viva de Vic per al període 2008-2011, amb una aportació de l'ICIC de 2.200.000 euros. La prioritat que s'ha establert per al Mercat de Música Viva de Vic és la de dinamització del mercat interior i el suport a l'exportació de la música catalana, i esdevenir així un instrument de la pròpia política musical que es desplega a Catalunya.

Atesa també la progressiva davallada de la venda de fonogrames i la implantació cada vegada més intensa de les noves tecnologies i els nous canals de distribució, el que s'ha fet és obrir línies de suport per fer la reconversió del sector discogràfic.

Pel que fa al sector del llibre, l'ICIC ha invertit en el suport al sector del llibre, independentment del que deia abans del Pla de foment de la lectura, 16,28 milions d'euros en ajuts a la indústria editorial. S'ha dissenyat un pla de fires, s'han obert noves línies de subvencions; voldria destacar-ne una, encara que la quantitat és petita –250.000 euros–, per a la digitalització de continguts editorials, l'edició electrònica de llibres i audiollibres i la seva difusió i comercialització digital. És a dir, l'aposta, també en aquest àmbit, és per la digitalització.

Complementàriament, pel que fa a la internacionalització, s'ha creat i consolidat la marca Catalan! Arts, que permet aparèixer internacionalment, Catalan! Books, Catalan! Theatre, Catalan! Music, Catalan! Dance, Catalan! Circus, diverses fórmules per a cada segment, que ens permet una presència notable a nivell internacional i donar suport a aquesta presència. Durant aquests dos anys s'ha assistit a 151 fires internacionals, 44 fires del sector de la música, 34 d'arts escèniques, 30 de les arts visuals, 27 del llibre, 3 del sector audiovisual i 13 de caràcter multidisciplinari. En el camp de la internacionalització evidentment l'acció de l'ICIC sol anar coordinada amb l'acció que es fa en el seu àmbit de competències a càrrec del l'Institut Ramon Llull, que ens sembla que està fent també una feina molt valuosa i molt intensa.

I el tercer apartat que els volia comentar és el que fa referència al foment de la creació artística. El Parlament de Catalunya va aprovar el Consell Nacional de la Cultura i de les Arts de Catalunya, va aprovar-ne la llei de creació, i en el proper ple introduirà una modificació de caràcter tècnic, derivada del fet que, atenent les reivindicacions que s'havien plantejat al final del procés de tramitació de la llei,

fonamentalment des de la mateixa plataforma que havia inspirat l'elaboració de la llei i que havia estat, diguem-ne, el motor de la tirada endavant de la llei, doncs, es van introduir unes modificacions de darrera hora que relaxaven les incompatibilitats per a bona part dels membres que formessin part del consell, i això es va tenir en compte a l'hora de modificar un dels articles de la llei, però no a altres llocs de la llei que estaven fets amb coherència amb aquest primer article. Aleshores es va veure, aprovada la llei, que hi havia aquesta dificultat tècnica, i això ha seguit un tràmit que serà resolt, espero, positivament el proper Ple que tindrà lloc en aquest Parlament. Així mateix, espero que tots els grups facilitin les coses perquè pugui entrar també en el mateix Ple l'aprovació de la composició del nou Consell de la Cultura i de les Arts de Catalunya.

El conjunt del foment de la creació artística ha disposat durant aquests dos anys de 22,5 milions d'euros, d'una banda, a suport de creació artística i, en menor mesura, al pensament contemporani, lligat sobretot a la creació artística. El programa de residències de creadors i de cooperació internacional ha comptat amb una inversió de 2,4 milions d'euros. Al mateix temps, s'ha tirat endavant amb una intervenció específica, si volen, d'urgència, el Pla integral del circ de Catalunya, que ha tingut com a derivades la creació de la xarxa Ciutats Amigues del Circ i algunes intervencions rellevants en diversos àmbits, com per exemple l'espai que s'ha habilitat per al circ en el Fòrum de Barcelona, amb lideratge de l'Ajuntament de Barcelona i amb participació molt activa per part del departament. I esperem anar tirant endavant noves iniciatives per consolidar aquest àmbit.

Probablement la cosa més important que s'ha fet en aquest àmbit és la vertebració d'una xarxa pública de centres d'art i d'arts escèniques arreu de Catalunya. La idea és consolidar un sistema equilibrat de difusió de les arts i també de creació artística, i fer-ho conjuntament amb les administracions locals, perquè es tracta de crear una xarxa per tot el territori. En aquests moments, en acció, amb diversos graus de consolidació pel que fa als seus equipaments, hi ha en funcionament La Panera de Lleida, Can Xalant, de Mataró, Roca Umbert Fàbrica de les Arts, de Granollers,

Fitxer 3

...i el [#] Centre d'Art de Girona. Hi ha signats els convenis per a la creació dels centres d'art de Vic i de Tarragona. I, properament, com els hi explicaré després, tenim la convicció que el 2009 tirarem endavant el Centre de Creació d'Art de Barcelona, l'Art Contemporani de Barcelona, a banda de l'activitat del Macba i del que es desplegui des de Santa Mònica, hi haurà un nou centre d'art contemporani de Barcelona que esperem que farem conjuntament amb l'Ajuntament de Barcelona. Però després els donaré algun detall.

En l'àmbit de les arts escèniques s'ha creat el Consorci del Centre de les Arts del Moviment, Mercat de les Flors, amb l'objectiu de posicionar-lo també com un centre internacional de referència en el seu àmbit. I així mateix, s'ha posat en funcionament el Centre d'Arts Escèniques de Salt, Girona. Hi havia altres centres d'arts escèniques que estaven funcionant a Reus o a Terrassa, però s'ha posat en marxa el de Girona.

I amb això arribem al tema Santa Mònica que molt de vostès m'han sentit explicar en diverses ocasions i que ha suscitat l'atenció mediàtica i algun contenció amb alguns col·lectius per desacords amb la política duta a terme pel departament. El que es va plantejar el departament amb Santa Mònica, fa aproximadament un any, va ser la necessitat, vist el funcionament ja duran un any de legislatura, d'intentar treballar a partir del criteri de la màxima optimització de les infraestructures i recursos de què disposava el departament i donar respostes als reptes que havia plantejats en matèria de polítiques de creació artística.

En aquestes condicions se li va demanar a treballadors del departament i específicament al responsable del KRTU, Vicenç Altaió, per la meua part, un projecte d'optimització de l'espai i d'introducció d'activitats complementàries a les que es feien des del Centre d'Art Santa Mònica, que ocupava aquell mateix espai, perquè enteníem que aquell espai era un espai infrautilitzat i que no podíem permetre'ns el luxe de tenir aquell espai durant bona part del temps buit i amb un nivell d'activitat molt limitat.

Un cop hi va haver el projecte, i independentment que la gestió de la informació fos més eficient o menys, i que hi hagués algun dubte de criteri per part del departament,

un cop hi va haver el projecte aquest elaborat, vaig reunir els responsables del projecte nou encarregat i el director del Centre d'Art Santa Mònica. I a la vista dels dos projectes, el que hi havia en marxa i el nou encarregat, els vaig demanar que conciliessin els projectes, perquè coincidissin i compartissin l'espai Santa Mònica.

En aquell moment, el director del Centre d'Art Santa Mònica em va dir que ell considerava que aquelles activitats eren incompatibles en aquell espai, i davant la pregunta de què necessitaven, doncs, la resposta va ser: «Mil metres quadrats». Amb ell havíem parlat del caràcter no massa adequat de Santa Mònica per a l'activitat que fins llavors s'hi havia dut a terme, era un criteri que, en bona part, compartíem, perquè és davant del departament i, per tant, diguem-ne, teníem mirada directa sobre la intensitat de l'activitat que s'hi desplejava, i arran d'això, el que hem fet ha sigut treballar en una doble direcció. D'una banda, demanar al Vicenç Altaió que muntés un equip i anessin desplegant el seu projecte d'activitat a Santa Mònica, respectar tota la programació que hi havia per part de l'antic director i equip del Centre Santa Mònica, assumir, i jo els vaig dir la continuïtat del projecte, de les persones i del pressupost del projecte existent, és a dir, que encara que hi vagi haver alguna interpretació periodística més o menys informada esbiaixadament, en el sentit que anàvem a tancar Santa Mònica, o que seria un centre de culte o no sé quina identitat, o coses per l'estil, el cert és que de bon començament sempre hi va haver la garantia de continuïtat d'aquest projecte, però la voluntat inequívoca també per part del departament que, en ús de les seves atribucions i en el desplegament de les polítiques que creu consistents, tirar endavant un projecte d'activitat que entenia que el departament havia d'assumir.

Això és el que volem que es faci a Santa Mònica en un projecte que serà presentat públicament, properament, abans de Nadal, o final d'any, justament, perquè hem cregut convenient esperar que s'acabés l'activitat que, en aquests moments, hi ha encara vigent a Santa Mònica. I en la mesura que s'havia decretat la incompatibilitat, no interferir damunt de l'activitat programada, encara que el director hagi anat a ocupar un altre lloc a prop de Madrid tirant endavant un nou centre, doncs, hem respectat la programació que hi havia, que s'acaba aproximadament per Reis.

Aleshores, a partir d'aquí, el Centre Santa Mònica, de fet ha començat a ser objecte d'algunes intervencions de caràcter molt elemental, s'han encarregat el projecte arquitectònic l'Albert Viaplana, que juntament amb l'arquitecte Piñón ja van treballar en la disposició original de Santa Mònica i, a partir del mes d'abril probablement anirem posant en marxa el nou centre, en el nou format, que bàsicament es concep com un espai de diàleg entre l'art i tot un altre conjunt de disciplines de caràcter cultural, científic, de la comunicació que ens sembla que no tenien un espai de diàleg ben travat en aquests moments a Catalunya.

Com els deia, però, això no ha comportat prescindir de ningú, sinó que el que hi ha hagut és un treball intens per tal de buscar una nova ubicació, perquè pogués tenir continuïtat encara que, en una nova forma ampliada i més potent, el que es venia fent a Santa Mònica, de forma que amb l'existència ara ja consolidada del Macba hi pogués haver un centre potent d'art contemporani a Barcelona.

Hem parlat amb l'ajuntament durant aquests mesos, ens consta la seva bona disposició, de fet l'ajuntament va aportar la possibilitat d'alguns espais, però que en la major part dels casos es tractava d'espais que s'havien de reconvertir, i això creava dificultats, tant d'inversió com de calendari, és a dir, no podíem disposar en aquests moments d'un espai per al nou centre, d'espais que requerissin pràcticament un any d'intervenció i d'obres i de restauració, o un any o més, i, d'altra banda, amb uns pressupostos que el simple condicionament ens fes parlar de tres, quatre, cinc, sis milions d'euros, perquè això anava més enllà de les nostres possibilitats en aquests moments.

Bé, els puc dir que, igual com els deia, que abans de final d'any hi haurà la presentació pública del nou projecte, en els seus extrems, i que després si cal i tenim un moment per comentar –em sembla que ja m'he excedit del temps– ja miraré d'exposar-los-hi, és dir-los que en aquests moments tenim no contracte signat, però sí emparaulat el nou espai en el qual tenim la voluntat de tirar endavant el nou centre d'art. Aquest espai ja n'hem parlat amb l'ajuntament, que ho troben adequat, no serà un espai de l'ajuntament, sinó que és un espai que serà del departament i que ens sembla que reuneix totes les condicions per ser tirat endavant. Això ens permetrà,

perquè ja dic que el tenim emparaulat i en aquests moments estem ultimant les condicions, ens semblen econòmicament favorables i assumibles, després d'algunes propostes que havíem anat manejant i que algunes s'havien filtrat a la premsa durant aquests dies i feien una mena de reguitzell d'especulacions, però que eren realment en condicions que no podíem assumir con a tals, ara tenim un espai que ens plau, que considerem que és adequat, que permet algunes sinergies i a uns costos assumibles i per un període raonablement llarg que dóna estabilitat i viabilitat al projecte.

I, d'altra banda, això ens permetrà, a partir del mes de gener, posar en marxa el concurs internacional per tal de, mentre s'acaba d'ultimar i d'habilitar l'espai, que no parlem de més de, segurament, uns tres mesos, poder posar en marxa ja el nou Centre d'Art de Barcelona. I mentrestant, amb l'ajuntament estudiarem les formes de cooperació i l'estatut jurídic que ha de tenir el nou centre, d'alguna forma d'acord amb els preceptes que habitualment s'han esgrimit amb relació al codi de bones pràctiques i també d'acord amb el compromís que per escrit, en algun moment, jo vaig trametre als col·lectius que van mobilitzar-se arran del que ells interpretaven com el tancament de Santa Mònica.

I amb això, si els sembla, em sembla que queda suscitantment exposat el que els volia dir i quedo a la seva disposició.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller. Ara és el torn dels grups parlamentaris. Té la paraula, en primer lloc, la il·lustre diputada Carme Vidal, en nom del grup de Convergència i Unió. Té deu minuts, senyora Vidal.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, senyora presidenta. Moltes gràcies conseller, benvingut a aquesta comissió, moltes gràcies per acceptar aquesta compareixença. Benvingut també l'equip que l'acompanya.

Deixi'm, d'entrada, presidenta, felicitar Carles Santos, l'artista que ho és en tot el seu abast, perquè el Ministeri de Cultura li ha atorgat el premi nacional. A mi m'agradaria,

conseller, que vostè se'n felicités també d'aquest reconeixement a Carles Santos, entre altres coses, perquè ara farà un any vostè, a Lleida, havia de venir a inaugurar-li una exposició, i en el mateix matí d'aquell dia vostè no hi va venir, perquè sembla ser que aquella exposició es podia fer a Barcelona, es podia fer una part a Frankfurt, però a Lleida sembla ser que no era digna. Però com diu, en Santos, a Lleida va triomfar. Dit això, aquesta compareixença era per parlar del projecte Santa Mònica, però allò, per transaccionar-la amb la resta de grups parlamentaris que donen suport al Govern, doncs, vam acordar que fes, que fos un balanç d'aquests dos anys de legislatura que és el que ens permet el temps, doncs, vostè ha fet.

Però ja li he dit abans de començar i a micròfon tancat, que vostè ja l'havia fet també, un balanç, i per medi dels mitjans, el vam sentir per Catalunya Ràdio, els mitjans el recollien, però es deixava coses, i avui també se n'ha deixat, de coses, segurament no pas a la insabuda, però sí molt agraciem. Vostè ens diu que allò que volia en aquesta seva responsabilitat al capdavant de la conselleria és la cultura a l'abast de tothom, però aquella cultura en la qual hi participem la gent, vostè diu que per falta de temps no en vol parlar, que és la cultura d'arrel, la cultura popular i tradicional.

També ens diu que tot i conseller de Cultura de Mitjans de Comunicació, també amb raó de temps, vostès dels mitjans no en vol parlar. És clar que no en vol parlar! Perquè hi ha una cosa important, i és que així ens estalviem de parlar que li van tancant els repetidors de TV3 al País Valencià i, a més a més, fins i tot la directora de Televisió de Catalunya qüestiona si realment val la pena, doncs, l'aposta per la reciprocitat, és a dir, si cal fer l'esforç de rebre aquí Canal 9, és a dir, tot això ens passa per alt.

Vostè ha anat parlant de totes les polítiques. Evidentment, que sí que s'han fet coses, només faltaria, i s'han fet coses amb molt de criteri que compartim. Els seus projectes bandera és el Programa Tasta'm, per a la lectura, i compartim que es faci un esforç i un programa de foment a la lectura. Però deixi'm que li digui, conseller, que a més a més amb diputat d'aquesta comissió ho hem comentat, que el Programa Tasta'm, que considerem que és encertat, no apareix, és a dir, no els trobem per enlloc, en una estació en la qual..., deixi'm que jo li posi l'exemple, perquè és la que realment xafo

cada dia, a Sants no hi és, el Programa Tasta'm, no ho sabem trobar, això. Per tant, no existeix.

El Pla de museus. El Pla de museus que també va ser presentat allò, amb tota la seva solemnitat, doncs, evidentment haurem d'esperar per materialitzar-se, va ser un projecte verbalitzat, però que no podrà materialitzar-se, ens haurem d'esperar. Diu que la joia de les inversions en patrimoni monumental d'aquesta legislatura ha estat..., ha fet un reguitzell, i jo el felicito, d'inversions a les Terres de Lleida, cosa que me'n congratulo i el felicito, per dir que la joia és la Seu Vella. Miri, certament, s'hi han fet inversions, a la Seu Vella, però sap que aquest estiu es desplomà [del #] campanar i tothom calladet.

Ja una altra cosa. En els museus que també s'ha deixat de dir, ja em perdonarà que li recordi, que és el traspàs de la titularitat del Museu Nacional Arqueològic de Tarragona, i, per cert, ja que de museus nacionals parlem, aquí també hauríem de veure, perquè és clar...

Fitxer 4

...si l'arqueològic porta l'adjectiu de nacionals i el MNAC també és un museu nacional, ens haurem d'entendre a veure què vol dir tot això i això algun dia també ho haurem de revisar.

Suposo que tenim garantida la unitat de la col·lecció del Museu Diocesà de Lleida, però també s'ha oblidat de dir-nos, conseller, que vostè va prometre –al *Diari de Sessions* hi consta– una llei de patrocini i mecenatge per al 2008, que no l'hem vist; la Llei del cinema català, que tampoc no hem vist; l'Estatut de l'artista, tampoc no l'hem vist. I dic l'Estatut de l'artista, perquè justament aquesta compareixença a nosaltres ens interessava per parlar del Centre d'Art Santa Mònica que vostè recondueix.

Miri, ens ha acabat dient que el 2009 tindrem un espai per a un nou centre d'art contemporani de Barcelona que serà del departament, però jo no he sabut entendre de quin espai es tractava i d'on es tractava. No sé si és que jo no he escoltat o m'he despistat, però no he sabut entendre el què.

Jo em pensava que sí que realment ens sorprendria, però no, això ha sigut allò, una argumentació molt a corre-cuita per poder atendre aquesta compareixença. Vostè confon les coses: vostè confon el Macba amb un centre d'art i no té absolutament res a veure. És a dir, de moment, amb el seu projecte de reconversió... Vostè diu: «Jo li encarrego al senyor Vicenç...», i ho diu vostè, «que em faci un replantejament d'activitats complementàries al Centre d'Art Santa Mònica, perquè, és clar, allà hi ha molt d'espai i pel que és aquell continent, sobre espai per tot arreu.» Escolti, doti'l de contingut –doti'l de contingut. És a dir, en el que en aquesta país hi ha, i molt, és joves artistes, joves creadors que allò que necessiten és suport. Com pot venir vostè en aquesta comissió i dir-nos: «Jo el que faig és, per optimitzar recursos i com que ens sobren espais, dir al senyor Altaió que em faci un nou replantejament de Santa Mònica.» Escolti, què pensen els creadors sentint això, conseller? Què vol que pensin? Quan, a més a més –quan, a més a més–, allò que fem és exportar Miró, què vol que pensin davant d'aquesta argumentació, conseller? Aquesta sí que no ens l'esperàvem, aquesta argumentació sí que no ens l'esperàvem, que realment sobrava espai. Els artistes amb obra única els és molt complicat sobreviure, i més en una època com aquesta. És a dir, que costa molt als galeristes, a més a més, poder col·locar l'obra d'artista, obra única, conseller, obra única. Com pot dir això? Faci un altre replantejament. És a dir, si, a més a més, no es pot mai de la vida valorar un centre d'art, de cap de les maneres no es pot valorar un centre d'art pel nombre de visitants, però és que, a més a més, passa una cosa: jo crec que l'emplaçament és idoni, una altra cosa és que l'Ajuntament de Barcelona s'ha de plantejar que ha perdut les Rambles, perquè, és clar, el que no pot ser és que allà hi hagi el turisme de pantaló curt i xancleta. Aquest és el problema: l'Ajuntament de Barcelona ha perdut les Rambles.

Per tant, en aquell emplaçament, Santa Mònica, hi ha el Liceu, hi ha el Macba, i ara vostè què és el que fa? El mateix que li vaig dir l'altre dia en la pregunta del Ple. Escolti, si no hi ha diners, surti vostè –surti vostè– micròfon en mà i sigui a aquest país que no tenim diners, que ens hem d'estrènyer el cinturó, que és la frase que vostè fa anar, «hem rascat el pernil i ara només ens queda fer el brou», surti i digui: «Escoltin, senyors, no tenim diners, el pressupost de Cultura no pot arribar al 2 per

cent del pressupost de la Generalitat, que és el que volíem, però, mirin, saben què? Ara a nosaltres ens ve de gust reconduir aquest espai i fer un altre centre de pensament.» Però si en té un a cinc-cents metres, de centre de pensament, que, a més a més, funciona i funciona molt bé. Que no està content del funcionament del CCCB, conseller? Que no li agrada com funcional el CCCB? És un centre de pensament el CCCB. Què està passant aquí? No hi ha diners, deixem els artistes abandonats a la seva sort i resulta que fem un altre centre? I vostè talonari en mà... Sí, a sortit als mitjans. Ha sortit als mitjans perquè és veritat que vostè..., a més a més, amb informacions contradictòries. Primer l'Espai del Passeig de Sant Joan, després la Tecla Sala, després el canòdrom, després el [#], el que passa és que, és clar, el preu que demanen és, sembla ser, impagable.

Però, escolti, si vostè té un centre d'art contemporani, doti'l econòmicament i ja veurà com sí que l'omplirà. Faci una crida que li portin projectes els artistes. Un centre d'art no és un museu. El museu allò que té és obra ja consolidada, perquè fa un fons, el museu; el centre d'art el que fa és agafar l'obra, valorar-la en el present de cara al futur i consolidar-lo, és un espai que funciona entre el laboratori i l'aparador. I realment –realment–, si, a més a més, tenim una cosa que se'n diu [#], és el que li he dit i ja li he dit manta vegades, conseller, és a dir, hem de començar a fer política, no podem només agafar i des del Departament de Cultura fer només gestió dels recursos. Quina política –quina política– d'arts plàstiques i visuals té? El Miró al MOMA? –el Miró al MOMA?–, és a dir, pagar una exposició d'un artista altament consolidat –altament consolidat–, que ja és un clàssic, pagar-lo des dels recursos públics? No, conseller, no va així això –no va així això. El MOMA, a més a més, amb l'argumentació provinciana que després els americans vindran aquí. Home, no és això –no és això, no és això. Ja està absolutament consolidat.

Aquí el que s'ha de fer és una política de dir a quins joves artistes o a quins artistes ara volem ajudar a consolidar perquè esdevinguin clàssics. Aquest és el paper de la política que, a través dels museus, que no a través dels centres d'art, perquè els centres d'art és el camí previ a la consolidació que l'obra vagi al museu, ha de fer vostè. Política de veritat, que vostè no l'ha feta.

Suposo, presidenta, que ja he esgotat el temps, per tant, ho deixo aquí.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, il·lustre diputada. Té la paraula l'il·lustre diputat Josep Maria Balcells, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Balcells Gené

Gràcies, presidenta. Gràcies, conseller, per la informació, pel balanç d'aquests dos anys.

Comparteix amb vostè que ha estat positiva la feina feta al llarg d'aquests dos anys i segurament estarà d'acord si afegeixo que va trobar una pista ben marcada pel Govern anterior, presidit per l'honorable president Maragall. Ara en aquests dos anys s'ha consolidat i, evidentment, ha agafat perfils propis, com no pot ser d'una altra manera.

S'ha fet molt, però la veritat és que tots estem d'acord que en cultura sempre es pot dir, i no només des de l'oposició, sinó també des dels grups que donem suport al Govern, que no s'ha fet prou, sempre hi ha coses per fer, sempre tenim la impressió que ens quedem curts, ja sigui per manca de recursos, perquè, doncs, hi han sectors implicats que potser pressionen molt i no acaben de trobar les respostes que voldrien. És a dir, avui necessitem potenciar la cultura en totes aquelles dimensions que vostè algunes vegades ha remarcat. Cultura és un àmbit ara molt transversal, que va des de l'economia fins a mitjans de comunicació, passant per l'oci i el turisme, la dinàmica emprenedora, sense descartar ni educació, ni emigració, ni religió, etcètera. Ho agafa una mica tot. Per tant, aquesta és la grandesa de la política cultural que es pot fer, que mai arribarem a cobrir, a donar resposta a tot. Jo diria que el Govern està fent els deures.

Ho remarco, tancarem aviat el Consell de Cultura i de les Arts. Jo m'he alegrat que ens poguéss dir que hi ha la voluntat, i per part del meu grup parlamentari no hi haurà obstacle, que en el proper Ple puguem tancar no només l'esmena de la llei, sinó la possibilitat de constituir ja el consell. Això marcarà, sens dubte, un punt d'inflexió en

aquesta dinàmica entre el Govern i els sectors dinàmics de la cultura, amb aquesta autonomia i amb aquesta aportació que ells poden fer des de la seva independència.

Ens ha parlat i ens ha recordat que es treballa per tancar el Pla d'equipaments culturals. En aquest sentit, jo remarcaria aquest interès i aquesta voluntat de pensar no només en la centralitat de Barcelona, de la capital, sinó de pensar en tot el territori. Això és molt important, que la cultura la tinguem molt estesa a tot el territori, perquè tot necessita aquest dinamisme de l'Administració per reforçar-ho.

La campanya per a la lectura, la digitalització de la biblioteca, que està en marxa, el Pla integral del circ..., en fi, ha parlat d'una colla de coses, el retorn definitiu dels «papers de Salamanca». Penso que tot són coses que estan en el paquet, diguem-ne, de coses aconseguides i fetes.

És una valoració global que nosaltres, com li deia al començament, considerem positiva, però sí que també volia passar en aquest altre punt que ha estat objecte de la seva informació i de la seva consideració, conseller. Convindrà, jo penso, i més enllà del to una mica així agre potser de la portaveu de Convergència, que en el tema de Santa Mònica alguna cosa no s'ha fet prou bé que hagi generat polèmica i contestació. És a dir, en cultura la complicitat i el diàleg amb els agents més dinàmics com a creadors de cultura i com a elements impulsors d'aquesta cultura, el diàleg – dic – i la complicitat és imprescindible. La cultura no es fa des del despatx; la fan els creadors, els artistes, els escriptors, els emprenedors culturals, els mitjans de comunicació. I en el cas de Santa Mònica jo no sé què ha fallat, no sé si ha faltat el diàleg, però si hi ha sigut aquest diàleg, com a mínim sí que podem dir que ha faltat entesa. No sé si hi ha hagut conflicte d'interessos.

Vostè en el seu moment va prendre una decisió i amb un relleu de director va posar damunt la taula un projecte nou per al Centre de Santa Mònica. Conseller, vostè sap que, en fi, ningú li pot negar el dret a fer-ho i estic segur que tenia raons per fer-ho, però la decisió de la conselleria, com deia, ha generat contestació. Nosaltres ho hem seguit amb preocupació, conseller, vostè ho sap. I vostè avui ens ha dit, i potser aquest ha sigut un element que per mi ha sigut il·lustrador i positiu, que no hi ha hagut en cap moment la voluntat de bastir un sant tot despullant-ne un altre. Jo penso que

aquest és un element que jo voldria valorar avui d'una manera pública. Ens ha dit que són dos projectes diferents, però a la vegada són necessaris els dos i complementaris, i vostè hi aposta i la conselleria hi aposta: Santa Mònica com a espai de trobada de diferents disciplines per abordar el diàleg i la reflexió en el camp del pensament, de la ciència i de la comunicació, ens deia, i aquest altre centre potent d'art contemporani que mostri els artistes emergents i que coordini altres centres similars d'altres ciutats de Catalunya. Però ens preocupa, i vostè ho sap, l'esquerda que s'hagi pogut obrir entre la conselleria i un sector del món artístic.

Potser, en fi, davant d'aquesta situació, a més d'anunciar aquesta voluntat de tancar dues coses caldria, i amb l'anunci que ens ha fet potser ja hi dóna pistes, fer algun gest. Jo fins i tot m'atreveria a suggerir, a suggerir que es pogués visualitzar simultàniament la posada en marxa dels dos projectes. Vostè ens deia que abans d'acabar l'any vostè podrà presentar ja el projecte nou de Santa Mònica. I a la vegada ens anunciava que el gener hi haurà probablement la possibilitat d'entrar en un concurs per a la direcció d'aquest nou centre [#]. Per què no anunciem les dues coses alhora i es dóna aquell discurs de dir apostem per les..., una cosa no està renyida amb l'altra? I, per tant, si cal frenar una mica el de Santa Mònica el frenem, si cal accelerar i podem accelerar l'altre, accelerem-lo, però que es vegi que hi ha una posta decidida pels dos. Ens agradaria que això, doncs, pogués fer-se i ens agradaria que en cap moment es pogués veure que una cosa es fa a l'esquena de l'altra.

Fins i tot jo diria que si en l'un ja ha anunciat vostè el concurs per a la direcció, un concurs internacional, que en l'altre si no hi ha concurs, no sé si hi pot ser o no hi pot ser encara que hi hagi ja un director nomenat, si hi cap la possibilitat de trobar consultes i complicitats per a la consolidació d'aquesta direcció o per al seu moment preveure un consens en aquest àmbit també.

Jo és això el que voldria remarcar i m'agradaria, doncs, tenir el seu parer i la seva consideració.

El fet que el Centre de Santa Mònica sigui un espai públic que forma part del departament, com ens deia vostè, i, per tant, de la conselleria, que té plena autonomia en el disseny i fins i tot en el nomenament de la direcció no treu, em sembla, o no

obsta perquè es pugui consultar i tenir en compte el parer del sector i d'una manera especial potser el paper del nou Consell de Cultura i de les Arts, que estarà en marxa ben aviat. I a partir d'aquí es veuria com les coses en aquest camp també de la cultura, deia, es fan amb la complicitat de tots els sectors interessats i implicats.

Fins aquí la meva reflexió en nom del meu grup parlamentari. I voldria acabar, si m'ho permet la presidenta, també fent, ja que la portaveu de Convergència i Unió ha fet esment al premi de cultura Carles Santos, jo voldria aprofitar l'avinentsa per mostrar la satisfacció del nostre grup pel reconeixement de l'obra literària de l'escriptor barceloní Joan Marsé, que ha estat guardonat amb el Premi Cervantes i amb el Premi Carlemany; el Premi Cervantes a nivell espanyol i el...

Fitxer 5

...Premi Cervantes a Andorra. Penso que tots ens n'hem de congratular.

Jo em preguntava, a partir d'aquestes informacions –i aprofito també per preguntar-l'hi, conseller–, si no tenim algun deute pendent en el reconeixement de l'obra literària escrita en castellà per persones, per escriptors que viuen i treballen a Catalunya, en aquest cas, com Joan Marsé. Voldria que realment ens pogués dir què pensa d'això. Considero, de fet, que ens podem sentir orgullosos que en un país com el nostre, Catalunya, es puguin reconèixer aquests escriptors, aquests creadors literaris i que puguin tenir el reconeixement no només d'institucions de fora, sinó també del Govern de la Generalitat.

Res més. Gràcies, conseller, per la seva aportació.

La presidenta

Gràcies, il·lustre diputat. Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre diputada Marina Llansana.

La Sra. Llansana Rosich

Gràcies, senyora presidenta. Com han fet els companys diputats que m'han precedit, jo també volia agrair-li la seva compareixença, la seva presència aquí, de vostè i del seu equip que l'acompanya, i l'exposició que ha fet, aquest balanç de dos anys de govern, que em sembla obvi que és un balanç molt positiu. Vostè no ha fet volar coloms, no ha explicat intencions, no ha explicat projectes; ha explicat feina feta, amb dades, amb dades, amb xifres objectives de feina contrastable i comprovable; per tant, és obvi que el balanç que avui és un balanç molt i molt positiu del compliment del pacte de govern. Si mirem aquells punts del programa de govern del Govern d'Entesa als quals s'havien compromès i tot allò que s'ha pogut realitzar només en la primera meitat de legislatura, doncs, podem estar molt satisfets, perquè vostès estan fent exactament allò que s'esperava de vostès que fessin. En primer lloc, que treballessin per posar la cultura al centre del debat polític. És una tasca àrdua, tots els consellers de Cultura s'hi han hagut d'arremangar, s'hi han hagut d'enfrontar i no li estan posant gens fàcil, tenint en compte les eines de què disposa i sobretot el pressupost de què disposa. Per tant, hem de ser realistes i veure tot allò que han pogut fer amb el pressupost econòmic de què disposaven.

En segon lloc, em sembla interessant remarcar que estan treballant entenent en tot moment que la cultura no és una despesa, sinó que és una inversió, i, per tant, potenciant la vessant industrial, la vessant empresarial que té la cultura. Vam tenir ocasió de parlar-ne en el transcurs del debat de la compareixença de pressupostos. És molt important que vostès hagin pogut augmentar i redissenyar les polítiques, les aportacions reintegrables de l'ICIC, que l'ICIC tingui la importància que té dins del departament justament per treballar en aquest sentit empresarial i econòmic de la cultura.

Ens sembla important també destacar la seva feina a favor de l'equilibri territorial, perquè l'equilibri territorial és un dels objectius que tots els consellers tenen a la ment, però que no sempre es pot traduir en fets, en objectius i concrets. Jo penso que vostès ho han aconseguit amb la seva obsessió, obsessió en el sentit positiu de poder posar la cultura a l'abast de tothom, que la cultura sigui un servei bàsic. Vostès han demostrat amb el Pla d'equipaments culturals una previsió a llarg termini, perquè és

fins l'any 2029, però han demostrat que en un cert termini de temps hi podrà haver un veritable equilibri territorial en la distribució dels equipaments culturals als territoris.

Han construït cinquanta-cinc equipaments culturals, que està dit de pressa. Cinquanta-cinc teatres, auditoris, espais d'art, sales polivalents i trenta-una biblioteques. Això també són edificis on ja es desenvolupa activitat cultural i que estan ja en ple funcionament. En només dos anys em sembla un balanç molt, molt positiu.

Han treballat també, vostè i el seu equip, a favor de la internacionalització, que era un dels altres objectius en el qual vostè en la primera compareixença que va fer com a conseller en aquesta mateixa comissió va insistir molt. Ha entès que la cultura és una eina per projectar-nos al món com a país i per projectar-nos sense haver de renunciar a la nostra pròpia identitat, i, per tant, afortunadament, hem deixat enrere aquella etapa del *Sounds from Spain* per poder anar pel món amb el *Catalan Music*, i això per nosaltres és molt important. *Catalan! Arts*, que és no només *catalan music*, sinó també *catalan dance*, *catalan books*, etcètera. Això ens ha permès ser presents a 151 fires internacionals amb el nostre propi segell, amb la nostra pròpia marca, sense haver de renunciar a la nostra pròpia identitat.

I li hem d'agrair també, en nom del nostre grup parlamentari, que hagi contribuït a retornar el prestigi als mitjans de comunicació públics. Des d'aquest Parlament hi hem aportat el nostre petit granet de sorra tots els grups parlamentaris, no només els grups que donen suport al Govern, mitjançant l'aprovació de la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais. Hem aconseguit configurar un nou equip directiu als mitjans públics, compromesos amb el país i d'un altíssim nivell professional, que estan aconseguint canvis importants, no només de millora d'audiència, sinó també canvis a l'hora d'una millor gestió del diner públic. I no només pel que fa a Catalunya Ràdio i TV3, em refereixo també a l'agència pública de notícies, l'Agència Catalana de Notícies, que vostè ha aconseguit relançar treure de l'ostracisme al qual havia estat sotmesa fins ara.

Ens agradaria destacar, a més a més, des del nostre grup parlamentari actuacions concretes i puntuals com, per exemple, el Pla de foment de la lectura. Ens sembla sorprenent l'altíssima participació en el programa de subscripcions de joves de divuit

anys. És una xifra –vostè m’ho confirmarà– superior a la que tothom preveia en el moment de tirar endavant aquest projecte perquè els joves de divuit anys tinguessin accés gratuït a alguna publicació periòdica.

Voldríem destacar també el Pla integral del circ de Catalunya que posava fi d’una vegada per totes amb un problema endèmic que arrossegava el sector des de feia molts i molts anys. Era una queixa permanent, un lament que havia anat passant de legislatura en legislatura i que el seu equip, per fi, ha pogut enfocar i resoldre.

Voldríem destacar també el Pla de museus. Vam tenir oportunitat de fer-ho en la compareixença que va fer el director general de Patrimoni en aquesta comissió, la importància del Pla de museus, de reequilibrar el sistema de museus i de poder posar en el mapa aquells museus territorials que estan fent tan bona feina.

I a partir d’una referència que ha fet la diputada de Convergència i Unió, em veig també en l’obligació de destacar que la inversió que s’ha fet... –ella deia la cultura d’arrel, la senyora Carme Vidal, a mi m’agrada més dir la cultura popular i tradicional, però estem parlant exactament del mateix–, la inversió que s’hi ha fet aquest anys malgrat les limitacions del pressupost del departament és la inversió més gran feta fins ara: són 4,3 milions més els 12 milions del conveni de caixes d’estalvi que s’han destinat a entitats de l’àmbit, del món de la cultura popular i tradicional.

Allò que han fet vostès és important i m’agradaria dir també que és tan o més important allò que han aconseguit que no es fes. Perquè en política tan important és fer com evitar que es faci allò que podria ser perjudicial per a la política del país. I en aquest sentit, voldria destacar que vostès han evitat el tancament de Ràdio 4 i que vostès han evitat que Sant Cugat deixés de ser un centre de producció audiovisual i cultural al nostra país. I m’agradaria també fer-hi esment. Tot això ho han aconseguit malgrat que no tenim eines d’Estat propi, malgrat que no disposem d’allò de què disposen els estats i ho han aconseguit malgrat que l’Estat al qual pertanyem no els ho posa fàcil. I aquí també m’agradaria que vostè, si li sembla oportú, hi fes alguna referència: per què des del ministeri no s’han, precisament, posat facilitats per tirar endavant decisions tan importants com l’acord de reciprocitat entre Canal 9 i TV3. Em sembla francament injust que la senyora Vidal, que forma part d’un partit que

s'autodenomina nacionalista, li atribueixi a vostè, és a dir, atribueixi al Govern del nostre país un incompliment del Govern espanyol. El ministre Clos en el seu moment es va comprometre a modificar el reial decret per fer possible, per fer viable tècnicament la reciprocitat entre Canal 9 i TV3 i, per tant, que Canal 9 disposés del múltiplex que li ha de permetre rebre el senyal de TV3. Hi havia un compromís per part del Govern espanyol que s'està incomplint, en aquesta llarga llista d'incompliments ja del Govern del senyor Zapatero. Em sembla molt injust que se li atribueixi a vostè, que justament és el que ha aconseguit un conveni amb el Govern valencià, un conveni entre el Govern català i el Govern valencià que ara mateix no forma part de les prioritats dels Govern espanyol de torn.

I també ho dic en el sentit del retorn dels «papers de Salamanca», que hi ha una part molt important per retornar, de documentació i que la pilota està a la teulada del ministeri, per tant, a la teulada del Govern espanyol.

Sobre el tema del Centre d'Art Santa Mònica, jo li agraeixo que hagin pres les decisions valentes quan les havien de prendre. Vostè podia haver-se inhibit, podia haver-hi passat de puntetes, però governar és prendre decisions, prendre decisions vol dir també fer enfadar un cert sector, mai es prenen decisions que siguin al gust de tothom. Hi ha decisions impopulars i aquesta era una d'elles. I nosaltres li agraiïm que hagi assumit les conseqüències d'una decisió que podia ser impopular, perquè tocava l'estatus de certes persones, però que era absolutament necessària. Ha fet un diagnòstic de l'activitat que es desenvolupava en l'espai del Centre d'Art Santa Mònica prou benevolent. A nosaltres ens sembla que hauria pogut ser un diagnòstic molt més cru del que vostè ha fet, tenint en compte que feia molt temps que el Centre d'Art Santa Mònica no funcionava com havia de funcionar. I, per tant, calia fer-hi canvis, no només per una simple bona gestió del diner públic, sinó també perquè estem d'acord que aquest país necessita un centre d'art contemporani potent, en col·laboració amb l'Ajuntament de Barcelona, per posar fi d'una vegada per totes aquest dualisme que fa tants anys que s'arrossega d'aquesta mena de competició soterrada entre els equipaments de l'ajuntament de la capital i els equipaments del Govern de la Generalitat. I a més a més, un centre d'art contemporani potent que

pugui coordinar els diferents centres d'art que ja hi han, que estan funcionant al territori i que estan funcionant molt bé.

Ens sembla una bona notícia –i ja acabo, senyor presidenta– que es faci un concurs internacional per escollir-ne el director. Això s'ha silenciats amb totes les crítiques que vostè ha rebut, una de les més importants ha estat atribuir-li a vostè la voluntat de nomenar a dir un director i, a més a més, fer-ho amb criteris d'un partit al qual vostè ni tan sols no pertany. I, per tant, ens sembla bé que aquesta compareixença d'avui serveixi també per posar fi a aquestes difamacions que de manera interessada han corregut en aquests darrers dies.

Acabo animant-lo amb els reptes de futur que té el seu equip en aquests dos anys que queden de legislatura. N'hi ha dos d'importantíssims i fonamentals: un és el ple desplegament de la TDT i l'apagada analògica. Això serà una de les coses més importants que viurem en aquest país des de la democràcia en l'àmbit de la comunicació i de la tecnologia. I l'altre repte important, al nostre entendre, és la Llei de cinema. I com que en aquest projecte, la Llei de cinema, tots els parlamentaris hi tenim molt a dir, tindrem molt a fer quan arribi el moment, volíem aprofitar per posar-nos a la seva disposició en tot allò que consideri oportú.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Llansana. Té la paraula, en nom del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre diputat Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Si em permet un comentari, ric perquè deia la senyora Llansana que en política, suposo que volia dir en cultura, tan important és el que es fa com el que s'evita. I quan es fan discursos, tan important és el que es diu com el que no es diu, com el que s'interpreta del que es diu. I m'ha semblat, doncs, que es podrien fer moltes interpretacions dels diferents discursos que han fet els portaveus, sobretot m'ha sobtat molt, i m'ha agradat, eh?, ja ho dic, el discurs del portaveu socialista, amb una certa crítica també des dels partits que recolzen al Govern a la

tasca realitzada pel senyor conseller, i aquest resposta també per la senyora Llansana, amb una certa crítica, més, diguem-ne, que s'ha visualitzat més, al Govern socialista del senyor Zapatero. Diguem-ne que si el senyor Balcells i la senyora Llansana fossin parella, doncs, estarien en crisi. Jo no sé si això, jo no sé si això s'aplica a tot el Govern, però és un punt de partida que a l'oposició –és molt tendre– ens fa molt més senzilla la nostra tasca.

Em poso a valorar el que ens ha dit, senyor conseller. Donar-li la benvinguda a aquesta casa. Avui parlem de dos temes diferents: una valoració dels seus anys de Cultura..., al capdavant del departament, com ho podríem valorar. Home, que es fan coses? Sí. Però, senyor conseller, molt lentament. Es fan coses molt lentament. Jo crec que aquesta és una afirmació en la qual vostè està d'acord, però és que vostè és el responsable de l'àmbit de cultura. Ens presenta, per exemple, el Pla de museus. Fa molts anys que sentim a parlar del Pla de museus. Ens presenta, per exemple, el Pla de biblioteques. Vostè sap que en el Pla de biblioteques podríem estar molt més avançats però que es va fer marxa enrere. I recordo els diferents debats que vam tenir sobre els municipis, els habitants dels municipis i el compromís que tenia el Govern. Llei de patrocini i mecenatge, és importantíssim, senyor conseller. És la llei... [#]. Parlàvem de la Llei del cinema, patrocini i mecenatge, perquè és el que ens garanteix i el que ens ha de garantir, i és un compromís seu, un compromís del seu Govern, que també tinguem cultura i que la cultura també s'impulsi des del sector privat. I és fonamental.

O Estatut de l'artista, ja li han dit. Però jo li he de comentar: vostè té una certa al·lèrgia a parlar de cultura popular...

Fitxer 6

...sempre que hem de tractar amb el debat i sempre que hem de tractar, doncs, sembla que tingui una certa al·lèrgia, que tingui una certa, doncs, certs, no sabia com definir-li-ho, però hem de parlar i hem de recolzar el sector de la cultura popular

perquè ja sap que el concepte cultura és un concepte polisèmic [#] i la cultura popular és fonamental en un país i sobretot en un país com Catalunya.

I després també li hem de fer un comentari. Els recursos que hem destinat a Cultura, comparativament amb el pressupost, no demostren que Cultura sigui una prioritat per a aquest Govern, no ho demostra. No ho demostra ja ni tan sols perquè anem cap el 2 per cent perquè cada cop estem més enrere, sinó perquè per primer cop els pressupostos de Cultura fan marxa enrere. És a dir, es redueixen. El que destinem a cultura, vostè ho ha dit molt bé, no parlem de mitjans de comunicació, parlem de cultura. Inversions, vostè parla de noves inversions i nous centres, però li recordo que per exemple el 2009 tindrem una reducció de les inversions de creació cultural i li torno a recordar i com ja li deia, Programa 442 i Programa 443, aquests el que podem llegir dels pressupostos, sembla una segona intervenció de pressupostos, però el que vam llegir i ens preocupa una reducció del 33 per cent.

Parlant del centre del debat, que és un centre paradigmàtic, quan parlem del Centre d'Art de Sant Mònica, és un centre paradigmàtic, perquè demostra quin és el tarannà cultural d'aquest Govern i quin és el tarannà cultural d'aquesta conselleria. Estem d'acord que avui en dia estem replantejant el concepte d'art, amb dues tensions bàsiques i fonamentals, no només el sector audiovisual, no només el sector museístic, el concepte, el propi concepte d'art. Amb dues tensions des de les institucions, és a dir, aquell concepte de l'art com una punt més del projecte polític d'un Govern, i des del mercat, des de l'economia. És a dir, aquell concepte d'art com un punt de trobada entre creadors i un punt de trobada també entre productors.

I aquestes tensions el que ens deixa és un buit per a aquells creadors novells que no tenen una capacitat d'entrar ni al mercat ni tenir una capacitat de produir un discurs ideològic. Vostè ja ho ha dit, a mi se m'acusava de tancar el Centre d'Art de Santa Mònica per conceptes ideològics. Doncs ara li diré, doncs en aquests discursos que es creen necessitem apostar de forma absolutament clara el que es denomina, i ja ho ha dit la representant de Convergència i Unió, les Kuns Hale [#]. És a dir, aquells centres d'arts que precisament donen recolzament perquè precisament és un centre de discussió permanent que no té a veure ni amb els conceptes ideològics d'un

Govern ni amb els conceptes de mercat que es poden donar en l'economia. És un motor de producció, com ja li hem dit, i ha de seguir sent un motor de producció.

I actualment, Barcelona, no la resta de Catalunya, Barcelona, que ha de ser un motor en si mateix, fa poc llegia que, no li puc dir l'autor, perquè no me'n recordo, però llegia que deien que si Madrid és el motor de l'art modern, Catalunya havia de ser i Barcelona havia de ser el motor de l'art contemporani. És a dir, Barcelona és important que sigui un motor de l'art contemporani. Què ha passat. Ha passat que per una banda aquells centres d'art que formaven part d'institucions privades, i li puc recordar l'Espai 13, la Sala Montcada, etcètera, han anat cap enrere i el que no podem fer és nosaltres, és a dir, les institucions, l'Administració, també anar cap enrere. Li recordo també per exemple la capella [#].

I vostè ens diu, no, no es trenca, no tanquem. Aquí el nom no fa la cosa, però el que es fa sí que fa la cosa. És a dir, si tranquem el projecte, si anem cap enrere, si intervenim l'Administració com ha intervingut, sense diàleg, amb un afany intervencionista, sí que estem tancant el concepte que tenia i que portava a terme aquesta Kuns Hale [#]. És a dir, el concepte fa la cosa. I per tant és important, és important perquè vam fer un pas amb l'aprovació de la Llei del Consell de les Arts, on vam quedar que l'intervencionisme, el discurs cultural, no entrava en la producció. I que els tempus culturals eren tempus diferents que els tempus polítics. I què hem vist, que vostè ha tancat de forma absolutament personalista, per dir-ho d'alguna forma, un centre d'art sense diàleg amb el sector. Tornarem a recuperar no el diàleg, perquè el diàleg és un imperatiu moral i categòric, però tornarem a recuperar la confiança del sector en les polítiques culturals que fan.

Fixis, no només des del sector de professionals de les arts visuals, és que el jurat de la Vineal de Venècia li va dir que dimitia. Imaginis on van arribar. Això és una crisi en el món cultural, senyor conseller. I això no ho podem obviar, és una crisi en el món cultural. I quan vostès nomenen un nou director sense tenir i sense considerar el codi deontològic, les bones pràctiques, tenim una crisi, hem fet un pas enrere. I és important que ho diguem, perquè passa a casa nostra i perquè vostè ha estat el que

ha propiciat aquest canvi, aquest canvi de sentit que tots plegats ens vam posar d'acord en fer-ho i en portar-ho a terme.

Per tant, hem unit el pitjor de les dues tradicions, l'intervencionisme polític i, si em permet l'expressió el liberalisme econòmic, que hem avuit [#]. I vostè avui ens ve sense res, amb un buit, amb una promesa, amb l'aire, i ens diu, escolti, tindrem un espai. Molt bé, on el tindrem, on estarà ubicat? No ho sabem. És a dir, tanquem un espai, tanquem el concepte d'un espai, encara no sabem què hi ha, què tenim, el buit. I el pitjor no és que tenim el buit, és que tenim la desorientació del sector. I sobretot això ens ho diu en un moment de crisi econòmica. És a dir, vostè vol obrir un nou espai, tacar-ne un, en un moment que els recursos baixen.

Doncs, sí, miri, nosaltres li donem la recepta: dos, nosaltres li donem la recepta. És molt senzill. En un moment on els recursos per cultura van escassos és molt senzill, recuperem el concepte de Kunst Halle [#] que tenia el Centre d'Art de Santa Mònica, recuperem-lo, recuperem-lo, perquè per altra banda encara no sabem ben bé per què s'ha tancat, encara no ho sabem ben bé. I vostè deia, no, no era per raons econòmiques, es va donar, es va donar aquesta raó, que no era rendible, que no tenia visitants. Imaginis quin concepte de les arts visuals. O per exemple, diu, no és raons ideològiques, la frase dispositiu del Govern per a explicar la seva política i regenerar el ideari d'esquerres. Això ho va dir vostè. Regenerar el ideari d'esquerres. Això és un discurs independent de l'art, això és un discurs independent de la cultura?

Acabo, senyora presidenta. Quan el conseller diu que hem de recuperar, hem de regenerar el ideari d'esquerres, nosaltres no ho veiem i per tant sí que veiem, si que veiem inclinacions, inclinacions polítiques a l'hora de tancar Santa Mònica. I li deia, la recepta, recuperem el Centre d'Art de Santa Mònica, apostem pels centres d'art independents. En comptes d'obrir un nou centre, si ja el teníem, obrim en aquelles ciutats que han reivindicat de forma permanentment la creació de Kunts Halles. I li recordo, Granollers, Vic, Tarragona, Girona. I apostem, com li deia, pel teixit artístic independent.

Gràcies, senyor conseller. Senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor López. Té la paraula el senyor Francesc Pané pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds – Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyora presidenta, i bon dia. Bon dia, senyor conseller. Gràcies per ser generós amb nosaltres amb aquesta comissió, en explicar tot allò que ens ha explicat respecte de la seva gestió al front de la Conselleria de Cultura i també respecte del seus criteris de futur.

Ens ha presentat tot un balanç d'actuació com a molt considerable tot i amb la consciència que en tenim que ha passat per alt moltes i moltes accions de la conselleria que no podem fer altra cosa que celebrar, en tant que quantitat i en tant que qualitat de les polítiques que vostè i el seu equip, doncs, han aplicat en aquests sos anys de mandat governamental.

Veritablement, crec que la cultura ara comença a ser aquella que és, impulsada des del Govern de la Generalitat, força quantiosa i força present en els territoris de Catalunya. Crec que les seves paraules i el seu balanç ho demostraven.

Tot amb tot, m'ha interessat allò que és més subtil i que no és explícit en el seu discurs. I en això que és subtil i que no és explícit en el discurs i que m'ha interessat especialment, hi he denotat dues coses, que, per cert, el meu grup i a mi personalment em plauen. La primera, que probablement per primer cop estem avançant des de l'impuls cultural que fa el Govern en un just, necessari i eficaç equilibri entre allò que en podem anomenar el consum cultural en el país i el que és la creació, la gestió de la creació cultural en el país. Massa temps hem passat per les circumstàncies històriques de Catalunya, segurament, però massa temps hem passat pensant que cultura era fonamentalment consum i que el consum cultural per part de les poblacions acabarien produint no sé quins efectes de producció cultural, i això no és cert, no és cert.

Crec que vostès, efectivament, treballen per a aquest equilibri, conscients que no hi ha cultura en un país si no es consum cultura, però que el país no creix en cultura si

efectivament no hi ha creació cultural, si no hi ha recolzament als agents, homes i dones, que fan cultura.

Deia, dues qüestions subtils en el que és el balanç fins avui de la seva acció de Govern, n'hi ha una altra, també molt i molt important. Crec que comencem a desinstitucionalitzar, ja era hora, perquè també això és necessari i també és just per a un país i per a la cultura d'un país, comencem, dic, a desinstitucionalitzar, no despolititzar, sinó desinstitucionalitzar tota la gestió de la cultura. En efecte, ni els ajuntaments, ni les diputacions, ni els consells comarcals, ni la Generalitat de Catalunya són els agents de la cultura. Els agents de la cultura són les dones i els homes que la creen, que la fan, a diari, i probablement aquelles altres persones que tenen el plaer i que tenen la consciència de consumir aquesta cultura creada pels creadors i les creadores.

Crec que estem en la línia de desinstitucionalitzar i sortim de la temptació sempre amb molt de gust de mel, sempre molt dolça, per part dels governs, de dir, si no hi fóssim, nosaltres, no hi hauria cultura, si nosaltres ajudem la cultura, en tindrem un automàtic benefici polític. Jo l'animo, conseller, que segueixi en aquesta direcció de desinstitucionalització, que segueixi amb la voluntat de fer del Govern una instància d'impuls a la creació i una instància que posa a l'abast aquells equipaments en què aquesta creació pot ésser consumida per al major enriquiment dels homes i de les dones del país.

Algunes qüestions molt ràpides respecte d'aquelles accions culturals que vostè ens explicava fa una estona. Sobre la lectura. A mi em sembla que els programes són correctes, segurament no els necessaris, n'hauríem de fer més, però li faig una observació. Tenim, en els nostres instituts, també en les escoles, però sobretot ho notem en els instituts, un índex de lectura per part dels nostres alumnes, nois i noies, molt baix. I tenim una competència en comprensió lectora i en expressió lingüística encara molt baixa. No sé si és suficient aquests programes, aquests impulsos que fem al plaer per la lectura a través dels diversos programes que ens ha explicat. Potser fóra necessari que vostè parlés amb el conseller d'Educació i que veiéssim de

quina manera les dues conselleries poden treballar en un tema que és crucial, essencial, per al creixement cultural del país, com és la lectura.

Pel que fa als equipaments culturals, m'he llegit de cap a peus, amb plaer, li ho he de dir, el que s'anomena Pecat, és a dir, el Pla d'equipaments culturals de Catalunya. No és un pecat, al contrari, jo crec que és una virtut, perquè contempla el territori en la seva extensió i en la seva intenció. Ara bé, si bé el Pla és ell mateix un projecte d'equilibri territorial en matèria d'equipaments culturals, és possible que les inversions

Fitxer 7

...dels grans nuclis urbans. Altres diputats i diputades que m'han precedit ja li ho han dit, jo li faig aquesta súplica. Sobretot, tinguem en compte, amb els equipaments culturals, la diversitat territorial i la necessitat que molts territoris rurals tenen del primer equipament o del segon equipament cultural; en la majoria, del primer equipament cultural. Si no hi ha equipament, no hi ha consum. Però, sobretot, si no hi ha equipament, el que no hi ha és producció cultural, els nostres agents de la cultura se'n van dels territoris.

M'ha interessat molt, no pas pel que ha dit avui, sinó pel que ja sabia de tots aquests dies, sobretot de la seva explicació dels pressupostos la tasca de l'ICIC, i molt especialment aquest enginy fabulós dels crèdits reintegrables per ajudar les indústries culturals. No reeixirem només amb la pintura, no reeixirem només amb la música; hem de reeixir necessàriament amb això que s'anomena ara les noves indústries culturals, perquè són economia per al país, però a la vegada són creació cultural, són arrelament de la cultura en el país, és economia del país, és llocs de treball del país, i és prestigi nacional i internacional del país. Crec que els crèdits reintegrables són una molt bona solució, especialment en períodes de dificultat econòmica com aquests que estem vivint desgraciadament aquests dies.

No ho sé, sempre hem estat força internacionals en matèria d'explicació de què fem en matèria de cultura a Catalunya, però és veritat que en aquests darrers anys l'esforç d'internacionalització d'allò que som, d'allò que fem, d'allò que aportem al món, ha estat força més considerable, i això també és d'agrair. Suficient? Doncs, conseller, el

meu criteri és que encara no és suficient. Crec que tenim molt per donar a tot el món –crec que tenim molt per donar a tot el món–, i que el món encara coneix poc això que nosaltres li podem i li volem donar. És necessari, doncs, que encara fem esforços d'internacionalització.

Em preocupen tres coses, però. Veurà. En matèria de patrimoni i de conservació, preservació del patrimoni, hem fet molta feina en els grans volums patrimonials, en les grans arquitectures patrimonials. Hi ha una arquitectura rural que és patrimoni de les generacions en la qual caldrà que hi entrem, el dia que en tinguem possibilitats i criteris suficients, però hi haurem d'entrar.

Tinc la impressió –no sé si vostè la compartirà– que el conjunt de Catalunya, el conjunt social del país, no coneix prou no només l'impuls que fa la conselleria i el Govern en matèria de creació i de consum cultural, sinó també de la cultura viva que hi ha en el país. Probablement, el país coneix molt de la cultura popular; coneix poc, en canvi, altres manifestacions, sobretot de les altes de la cultura a Catalunya. És important –crec que imprescindible– que ens plantejem de quina manera divulguem tots els esforços que des de l'Administració, o les administracions, però també els creadors estem fent en matèria de creació cultural.

I em preocupa, finalment, la presència de Televisió de Catalunya a les terres valencianes. Crec que a això s'hi hauria de referir avui. Pel que fa a Santa Mònica, molt ràpidament –m'excuso, senyora presidenta–, crec que ha faltat, sincerament, un previ diàleg amb els agents culturals, en aquest cas, de les arts visuals. Crec que ha faltat un previ diàleg.

Nosaltres no qüestionem en absolut –al contrari, ens l'estimem molt– el projecte que vostè presenta i que ha estructurat el senyor Altaió. Com més projectes, millor. I, a més, aquest és necessari, segur, i és encertat, però això no anava en contra d'un altre projecte i s'ha presentat finalment, segurament, per una mala gestió, en contra d'un altre projecte. En cultura no hi ha contraris, no hi ha trinxeres, no poden haver-hi contraris ni poden haver-hi trinxeres. Li ho dic a vostè com els ho diria als altres, als que pensen d'una altra manera. Hi ha expressions distintes, que necessàriament han

de trobar el consens, sobretot en un país petit i castigat en matèria de cultura com és el nostre.

Faci si us plau complicitat de projectes. Crec que encara la podem recuperar. Estableixi tot el que sigui possible –i crec que és molt possible– el diàleg amb els artistes visuals i plàstics, i doni'ls la confiança. Amb el temps –amb el temps–, molt important –ho deia el senyor Balcells–, doni'ls la confiança, que, en efecte, la Generalitat estima allò que fan igual que estima allò que haurà de fer la Generalitat. El diàleg interdisciplinari que vostè planteja és fonamental, però no pot anar ni en contra ni separatament, no hi pot haver clivella tampoc en el diàleg de les arts visuals.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor conseller.

La presidenta

Gràcies, senyor Pané. Té la paraula l'il·lustre diputat Antonio Robles, del Grup Mixt.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señora presidenta; gracias, señor *conseller*. Y gracias por la exposición que nos ha dado de lo que se ha hecho y de lo que tendrá que hacerse. De todas maneras le diré claro: no me ha gustado en absoluto; no me ha gustado ni lo que se ha hecho ni el plan que tiene para hacerlo.

No es, evidentemente, ninguna sorpresa, pero se lo tengo que decir así de claro. Y, ¿por qué? Podríamos ponernos de acuerdo en muchas actividades e iniciativas culturales que ha tomado a bien llevar a cabo, pero con la manera de hacerlo, la manera de abordarlo, no estamos de acuerdo. Y no estamos de acuerdo porque todas están presididas por una idea base, por una idea pertinente y constante: una cultura nacional.

Y esa cultura nacional, cuidado, no es una cultura general, no es una cultura de todos, universal, de todos los catalanes, sino es de una ideología nacionalista. Y como punto de mira está esa construcción nacional que tienen. El arte no se puede utilizar para construir nada; el arte es creación y se debe de dejar a la libertad de los creadores, no debe ser ningún instrumento de hacer o construir ningún tipo de nación o de cualquier otra cosa.

Esta semana pasada ustedes, los señores de Esquerra Republicana, tenían como lema en donde hicieron sus mítines, en una pancarta inmensa, un lema propagandístico que a mi modo de ver es fantástico desde el punto de vista de la propaganda política: «Estem construint una nació.» Y ponen debajo, en letra más pequeña –hay que reconocer que es bueno, ¿eh?–: «Disculpin les molèsties. Esquerra Republicana.» Es bueno, está bien.

Ahora bien, si eso lo sacan del contexto ideológico de su partido, lo meten en una *conselleria*, lo trasladan al arte y tratan de convertir la cultura, el arte, en esa construcción nacional, entonces no me gusta nada, no me gusta en absoluto, no me gusta para nada, se vuelve agrio.

Le diré unas frases en este caso de Manuel Borja-Villel a propósito, por ejemplo, de Santa Mónica. Antes le quiero recordar algún ejemplo de lo que intento plasmarle, de lo que ha hecho hasta ahora. Por ejemplo, el Plan de fomento de la lectura. ¿Quién se puede oponer a semejante cuestión? Muy bien, está muy bien. Este plan –ya lo sabemos todos– es para fomentar la cultura, y todos los que tengan dieciocho años en el año que se pone este plan pues, bueno, se le premia con la subvención de una suscripción diaria a una revista, a un periódico, etcétera. Pero el acceso a esas revistas y esos diarios está cribado, no son todas –no son todas. Es decir, el joven no puede elegir cualquier diario o cualquier revista; está limitado a un número de revistas y un número de diarios. Es curioso que los mismos que no aparecen en las emisoras de radio que se dieron hace poco por el CAC aparecen de nuevo también aquí; tampoco están –tampoco están. Por ejemplo, *El mundo*, por ejemplo, el *ABC*, etcétera.

Por tanto, en este sentido yo le diría: está muy bien, pero no hagan ninguna criba. Díganle a los jóvenes: «Miren, tienen esta posibilidad: todos los que cumplan dieciocho años este año tienen esta posibilidad, cojan el diario que consideren oportuno, cojan la revista que consideren oportuna, elijan ustedes.» Porque, si no, hay la tentación de pensar que ustedes ponen esas revistas, como se ha hecho muchas veces en los institutos, en los colegios, que se llevan diarios subvencionados por la Generalitat para interiorizar, para que sea costumbre, para que así fidelice el

alumno, el joven, a un periódico determinado. Y mira tú por dónde siempre son unos y no son otros.

Otro ejemplo. «Tasti'm.» Pruébeme. Promocionar la lectura. Está muy bien promocionar la lectura, pero si es promocionar la lectura, es promocionar la lectura, no promocionar una determinada lengua, sino promocionar la lectura. En este caso, no se promociona en ningún caso los libros de..., en castellano están excluidos de esos 550.000 euros que se gastan en ello. Pero está muy bien, el inicio, pero está muy mal la exclusión.

O, por poner un último ejemplo, para poderme referir a lo que es, parece ser, la estrella de la jugada, el CCCB. Me refiero, por ejemplo, a la película Woody Allen. Esta sensación de querer construir internacionalmente esa cultura nacional nos lleva a hacer el ridículo con un señor que es un creador nato, Woody Allen, de cuyo nombre de película no puedo acordarme –y lo digo en serio, no puedo acordarme–, y la vi obligado, porque me habían dicho que no la fuera a ver muy seriamente. Y la fui a ver y dije: «¿Cómo es posible que un creador como Woody Allen haga esto?» Y puede ser que la ha hecho..., seguramente si eso lo hace un principiante y la entrega, la película, la película jamás se hubiera emitido en ninguna parte. Y todo, ¿por qué? Porque, mira, le dieron 150 millones de pesetas, se los dimos nosotros. Evidentemente no se lo dio usted solo, se lo dio fundamentalmente el Ayuntamiento de Barcelona, que aquí yo creo que hizo el ridículo, haciendo este ridículo tan #espantoso con esta película que nos representa Barcelona.

Le decía la frase de antes de Manuel Borja-Villel a propósito del CCCB. Dice: «El hecho de que un gobierno imponga un proyecto que desde el sector se ve como un brazo cultural armado» –no lo digo yo, ¿eh?– «y en el mejor de los casos su instrumento de propaganda indica una regresión a épocas oscuras. Es aberrante que se actúe a la brava, sin tener en cuenta el código deontológico del sector.»

Bien, estas palabras de Manuel Borja-Villel, que fue director del Museo de Arte Contemporáneo de Barcelona, dejan sobre la mesa algo muy inquietante sobre el nuevo rumbo del Centro de Arte Santa Mónica o CASM, y el nombramiento a dedo, por otra parte, de Vicenç Altaió para dirigirlo. Dice: «Un centro de arte debe tener

autonomía; no puede estar sometido a los avatares políticos. Se está confundiendo cultura con propaganda, y esto es un proceso que va de chapucero a peligroso.»

Esto lo hemos visto claramente en el pasado. El realismo soviético impuso una manera de ver la realidad, pero desde luego no era arte, era una imposición militar del arte, que es distinto; y, por lo tanto, no es creación. Los argumentos que se han dado, que ha dado usted sobre que no hay suficientes números del número de visitantes, desde luego, como hagamos eso en el mundo de la cultura nos quedamos sin cultura, sin teatro y sin casi nada, porque casi siempre determinado arte es deficitario, pero por principios, ¿no?

Yo creo que eso no puede ser de ninguna manera una disculpa. Le diré más. Ferran Barenblit, el que fuera director del CCCB, esgrimió precisamente la proyección internacional que se ha labrado el CASM. Los nuevos formatos expositivos que han nacido, que nacieron entre sus paredes, que se caracterizan, o que se caracterizaron ya mejor, por expandirse en el tiempo y porque era una relación nueva entre el artista y el público. E iniciativas como la mediateca comisariada y el archivo público de artistas catalanes.

El CASM tiene una estructura de *kuntshalle*, un modelo alemán de sala de arte que no es museo, porque no tiene colección ni galería, porque no comercia con el arte. Su función es difundir la creación emergente, que está fuera del circuito museístico y comercial. Barcelona ya ha perdido en este sentido espacios emergentes como Metrònom y la Virreina. Yo creo que no nos podemos permitir hacer este juego malabar de confundir patria con creación artística.

Y para acabar, señor presidenta, si me lo permite, quisiera referirme a la crisis abierta que hasta el representante del partido socialista, el señor Josep Maria Balcells, incluso él mismo ha reconocido, que se abre una brecha entre el mundo creativo y la *conselleria* de Cultura. Y que creo que es realmente peligroso para el propio arte que nos rodea. Se pone de manifiesto el planteamiento del Centro de Arte Santa Mónica; se amplía para la tensión que hay entre la Asociación de Artistas Visuales de Cataluña, la *conselleria* de Cultura y el denso entramado de intereses políticos que parece ocultar.

El replanteamiento en este sentido del centro de cultura es, a nuestro modo, un error. Señor *conseller*, la plataforma para un consejo de las artes que está formado por treinta y cinco organizaciones, y ya hay..., bueno, exactamente 20.675 creadores y agentes culturales y 394 empresas y compañías ya han denunciado en un comunicado lo que consideran, entre comillas, «un plan de la *conselleria* para blindar equipamientos e instituciones», excluyendo...

Fitxer 8

...[excluyéndolos] del ámbito de actuación del consell con el fin de reducir sus competencias y los recursos económicos y humanos que deberá traspasarse en el futuro. Incluso dicen aún más cosas, como, por ejemplo, la incidencia que tiene en la ley, en la modificación de la Ley de cultura de las artes que, en este sentido, parece que pudieran excluirlos aún más de la incidencia que pudieran tener en el arte.

Señor *conseller*, lástima, porque como usted sabe, yo estaría muy de acuerdo con algunas de sus iniciativas si fueran universales y no fueran tan intervencionistas desde esa especie de patrimonio patriótico que quieren hacer de todo lo que actualmente se hace en Catalunya, pero que sólo depende de una idea, que es la ideología nacionalista, que ustedes representan.

Gracias, señora presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor Robles. Té la paraula per contestar les intervencions dels grups l'honorable *conseller*.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Bé, moltes gràcies, senyora presidenta. És una mica una missió impossible perquè hi ha moltes coses que necessiten ser contestades. La felicitació al Carles Santos assumida, per descomptat, som amics; al senyor Joan Marsé vaig tenir oportunitat de fer-ho per escrit i de fer-ho personalment, perquè jo vaig anar a Andorra, justament,

amb motiu de la concessió del premi, jo hi era, i vam poder dinar junts. Lamentar, en canvi, també públicament la mort de Jordi Benito, que això sí que és un drama.

Bé, mirin, en termes generals hi ha coses que depenen de nosaltres i coses que no. En algunes de les coses que han plantejat hi ha involucrat l'Estat o hi ha involucrats altres interlocutors, i les coses que podem fer o no no depenen de la nostra voluntat.

Anant al tema de TV3 i el País Valencià. Arran de la notificació per part del Govern valencià, que procedien a executar l'empara judicial que tenien per tancar aquests últims repetidors, vam fer una nota pública i privadament vam manifestar la nostra contrarietat, el nostre malestar, i que ho trobàvem una cosa absolutament innecessària, inacceptable, per part d'ells, en el marc de l'acord que tenim verbalment establert, encara que no l'hem signat.

De tota manera, en aquest tema els he de dir que espero que el Govern espanyol faci honor al compromís adoptat pel ministre Clos, i estic segur que ho farà, perquè seria inimaginable que durant deu mesos el Govern de l'Estat estigués enganyant el Govern català, i si hi hagués arguments per no aprovar el decret ja s'haurien exposat. Per tant, entenc que no hi ha arguments i que es tracta d'una dilació que busca el moment d'oportunitat.

Espero que sigui immediat, perquè no té sentit que havent-hi l'acord entre el Govern valencià i el Govern català en aquest tema, doncs, des de l'Estat no s'acabi d'entendre la urgència de l'adopció d'aquesta mesura, que està, ha fet tots els tràmits i està estrictament pendent de la seva aprovació, i així ho han manifestat els alts càrrecs del Ministeri d'Indústria. Per tant, sobre aquest tema això és el que els he de dir. I dir-los també que mentrestant estem en contacte amb el Govern valencià a l'espera de poder prendre les mesures en aplicació de les previsions del decret.

Senyora Carme Vidal, ja mirarem a Sants a veure si hi ha el [#] o si està amagat darrere d'una columna o què s'ha de fer perquè hi arribi. Ja ho canalitzarem.

Respecte al tema de cultura popular, que ha sortit reiterades vegades. La veritat és que em sembla que em poden fer retrets, però que no m'hagi involucrat en temes de cultura popular, sincerament... És més, i perdonin la immodèstia, però tinc la pretensió

que en aquest tema hem, fins i tot, canviat força el discurs, i estem col·laborant amb molta gent, i amb alguns de vostès hem tingut reunions sobre aquesta qüestió per explicar, justament, una política que entenem que és oberta i que l'hem desplaçat de la nostàlgia pel passat cap a la voluntat de construcció d'una nova cultura popular de síntesi orientada al futur. I en això, diguem-ne, em remeto a coses escrites a diverses intervencions que hi ha hagut i algunes entrevistes de premsa. I, en tot cas, en aquest tema em sembla que no són justes algunes consideracions que han fet.

Bé, dir que el campanar de la Seu es desplomava, diguem-ne, deu ser que els efectes especials encara no s'havien aplicat, perquè no crec que fos aquest el cas. És a dir, hi va haver un problema, es va fer una intervenció d'urgència, s'ha fet un estudi de què cal fer, i es farà la intervenció amb tota la cautela que calgui, però no es pot dir, és a dir, no es pot fer una espectacularització d'una incidència accidental, imprevisible, i que no s'ha de desproporcionar.

La Llei del patrocini al mecenatge, que també ha sortit diverses vegades. Igual que recordo que el primer dia ho vaig dir, a la segona compareixença ja els vaig dir que no, que a la vista del marge de maniobra que teníem i del tram que hi havia per aplicar-la, que havíem vist que era pràcticament inviable, i que per això posàvem l'accent en tot el tema d'estimular la inversió privada per altres vies, i a buscar altres estímuls que no fossin els incentius de caràcter fiscal. I, per tant, els vaig dir que la consideració aquella d'urgència que en un primer moment hi havíem donat ho reconsideràvem a la vista, parlant amb la gent d'economia i finances, de quin era el marge de maniobra que tenia. I, efectivament, l'escenari actual de crisi, a no ser que el model de finançament ens fes variar el criteri, ho veig així. Per tant, això jo crec que ho vaig exposar clarament en una compareixença anterior i, en tot cas, ho reitero. És a dir, entenem que en aquests moments no hi ha marge per intervenir en això, eh?

Després, vostè deia: «Sobre espai, doti'l de contingut i què pensen els creadors.» I després el senyor Balcells també em parlava del tema de Santa Mònica. Vull dir, respecte a aquest tema els he de dir que les opinions, tret d'un nucli, totes més aviat han estat favorables en el sentit de dir «ja era hora que algú fes alguna cosa a Santa

Mònica.» Jo els reitero el que he dit, i vostès em poden creure o no, crec que ho he fet en intervencions públiques i ho he fet davant de l'associació dels artistes visuals.

La meva proposta ve ser d'ajuntar dos projectes, un que estava funcionant en aquell espai i l'altre que estava orientat a optimitzar l'ús d'aquell espai d'acord amb necessitats del departament, buscant la complementarietat. Qui determina que allò és incompatible és la gent que encapçala el projecte fins llavors desplegant-se en l'espai de Santa Mònica. Per tant, ni es tanca res, és més, des del primer moment, i ho he fet de paraula i per escrit, la garantia de continuïtat de les persones i de l'equip del projecte i del pressupost. Per tant, no hi ha una idea de tancament.

L'altra cosa és que algú pretengui, justament en aquestes condicions en què sembla que fins i tot els que proclamen més la defensa del document de bones pràctiques el transgredeixen, i si van mirant els últims nomenaments de persones rellevants en els grans equipaments que hi han per l'Estat veuran allà on hi ha hagut concursos, allà on no n'hi han hagut, i allà on els guanya qui s'ha presentat o els guanya qui no s'ha presentat, i totes aquestes coses, i veuran que de concurs d'aquest, així, recentment, jo recordo el del Macba, però no es fan concursos en cap dependència del Govern .

I en el cas de l'encàrrec que se li fa al senyor Altaió, que tenim el propòsit, ja els anuncio ara que properament en la fórmula que correspongui, diguem-ne, serà posat al capdavant de l'activitat del Centre de Santa Mònica, però és un treballador del departament al qual se li fa un encàrrec. I això és política de departament, no forma part d'un consorci, ni cap cosa d'aquestes, ni s'externalitza cap mena de cosa d'aquest estil, és un encàrrec d'actuació del departament que fa l'estructura del departament, com algunes exposicions que es fan al Palau Moja i, eventualment, algunes s'encarreguen a algun comissari o comissària. En el cas de Santa Mònica la major part de l'activitat serà encarregada a persones que faran el comissariat de les activitats que s'hi despleguin, o hi haurà programes i projectes concrets. Però això serà el senyor Vicenç Altaió, i això jo té res a veure amb el document de bones pràctiques.

En canvi, el nou centre d'art contemporani, aquest sí que, a més a més tenim voluntat de fer compartidament amb l'Ajuntament de Barcelona , i en aquest, en qualsevol cas

el tirarem endavant, i en aquest sí que hi haurà, ha de ser un projecte que sortirà a concurs perquè reculli la voluntat de donar cabuda a l'art més emergent. A Santa Mònica hi haurà art emergent, però no només art emergent, perquè entenem que també hi ha molts altres punts buits i moltes altres urgències històriques.

Després, quan vostès diuen, parlen del sector, escolteu, escoltin, no ens enganyem, quin sector? Serà una part del sector, independentment de quines sectorials, de quins partits polítics els seus membres puguin estar vinculats. I, qui fa política? Que és que només es fa política al Parlament i al Govern? Hi ha molta gent que fa política, i gent que ho fa amb més fonament de legitimitat i altra que no tant; i gent que intenta defensar interessos generals i gent que defensa interessos sectorials, que són legítims i, a més a més, moltes vegades tenen raó. I quan hem interpretat que el sector tenia raó hem acollit les seves propostes.

N'hem assumit moltes, en tots els ordres, moltes que vénen del sector i moltes de l'associació d'artistes visuals, davant dels quals hem assumit tota una colla de compromisos, i els estem complint escrupolosament. –No recordo ara qui ho ha dit, hauria de mirar els papers–, però és veritat que no sempre amb prou celeritat, ja ens hauria agradat anar més de pressa, perquè la pressió qui l'aguanta som nosaltres i en algun cas jo particularment, havent d'interlocutar amb gent que porta com a careta la meva pròpia cara i no se la treu durant el debat.

Però, escoltin, diguem-ne, som en això per defensar l'interès general, són recursos públics, són els impostos de treballadores i treballadors, i ningú es pot atribuir la potestat de determinar què s'ha de fer amb això, i, a més a més denunciant que s'està polititzant l'art o la cultura. Que és que no fem política tots en això? No tinc pas la pretensió que la política la faci només el departament, aquí tothom que hi està involucrat i que és capaç de mobilitzar, i mobilitzar recursos i opinió, i de moure's i adreçar-se a la premsa i tot això, està fent política. O no? –O no?– Només que nosaltres ho fem a través d'un conjunt d'escrúpols, com correspon a l'acció política que fa el Govern, i està, em sembla, perfecta, i aquí tothom fa el seu paper. Nosaltres també l'hem fet.

L'espai, dotar-lo de continguts. Ho procurarem, continguts oberts, innovadors, i que permetin donar-nos, fer-nos donar un salt de qualitat. Jo no he parlat de centre de pensament, encara que també, sí que he parlat també de centre de pensament, i és que pensar, que pensi un no vol dir que no pugui pensar un altre, és a dir, això no s'exhaureix i, per tant, hi pot haver diversos centres de pensament.

Quina és la política cultural.? La política cultural és aquella que intenta, recollint allò que deia el senyor Pané, que l'art, la cultura, la fa la gent, el que correspon al Govern sobretot en les seves polítiques és crear les condicions adequades perquè la gent ho pugui fer en llibertat, tota la gent, com més gent millor; tots els artistes, com més millor; totes les capelletes, com més millor –totes. I per això sol ser magnífic no tenir capelleta pròpia.

De cara al senyor Balcells també. Vostè em deia el tema de diàleg i complicitat. Jo ja he reconegut que en algun moment, a pilota passada, crec que hi va haver una interlocució amb alguns sectors dels artistes visuals que no va funcionar adequadament, i la responsabilitat és meva i, per tant, és culpa meva personalment, eh?, és error del departament i culpa meva personalment. No vam interpretar adequadament símptomes que probablement haurien permès avançar que hi havia aquí un terreny de desacord o de confrontació. Això jo ho he assumit davant dels artistes visuals...

Fitxer 9

...[davant] la gent de cultura de base i davant de diversos col·lectius quan s'ha plantejat, però una cosa és reconèixer això i l'altra és posar en qüestió la legitimitat de l'acció que en aquest àmbit està duent a terme el departament, i això no es pot fer. I, després, insisteixo, qui determina la incompatibilitat entre les activitats que ja es feien i les que es volien tirar endavant no és el departament, el departament en això actua reactivament i a proposta del mateix col·lectiu. I el que passa que el col·lectiu va també de vegades canviant d'estratègia.

I nosaltres en això li diré, els diré amb tota sinceritat, única regla d'or: vam adoptar uns compromisos, els complirem, si podem en el termini desitjat, i si triguem una mica més trigarem una mica més però en el mínim temps possible, perquè hi hagi continuïtat, perquè és veritat que a Barcelona específicament, hi ha hagut una reducció dels espais de creació, encara que entenc que hi ha una actitud positiva per part de l'ajuntament, també hi és per part nostra, i que tenim voluntat uns i altres de resoldre-ho, i ens en sortirem.

I nosaltres en la part que ens toca complirem tots els compromisos, independentment que ens agradi més o menys el que faci cada col·lectiu o com s'expressi cada forma de reivindicació, perquè hi ha una necessitat. I el fons de la reivindicació jo la comparteixo –el fons de la reivindicació– de més espais per a la creació d'art, més facilitats per als artistes emergents, ho comparteixo. No només això, sinó que, per exemple, en una reunió recent amb la gent de Swab la condició per incrementar l'ajut a aquesta fira és que hi hagi un espai específic destinat als autors emergents que no tenen galeria d'art i que no troben altres espais per poder difondre la seva obra. Per tant, això és el que estem fent, és ser conseqüents amb una política.

Els hi diré clarament, jo no estic en cap capelleta ni em presentaré a cap eleccions, però el compromís és que farem bé la feina en aquests quatre anys. Aquest és el compromís –farem bé la feina–, amb independència de criteri, i amb voluntat de servei públic, i procurarem treure el rendiment màxim que puguem dels espais disponibles i dels recursos disponibles, i tenint com a nord i horitzó la llibertat de creació contundentment i radialment.

I això no és incompatible amb la convicció que som una cultura nacional, perquè com li vaig dir, em sembla, en la compareixença dels pressupostos, una cosa és el valor d'una cultura i l'altra és el rang de la representació política de les institucions que li donen cobertura. Justament, pensat des de fora de la política, la cultura catalana jo penso que és una cultura nacional i que té dret a buscar el màxim nivell de consolidació, de llibertat de creació, i d'expressió i de dinamisme, independentment que tingui o no tingui estat o que l'estat se senti més còmode o més incòmode en aquesta cultura.

Ja els vaig dir també que en general l'Estat, una part del comportament de l'Estat, probablement del retard d'aquest decret en matèria de reciprocitat televisiva o la dificultat d'assumir el caràcter plurilingüe i plurinacional de l'Estat, té a veure amb la incomoditat que els genera l'assumpció de la cultura catalana com a cultura nacional; i és més aviat veure-ho com una mena de cosa de segon ordre, com una anomalia, però de segon ordre, no de primer nivell. Bé, doncs, és un problema que tenim i és una discrepància, i em sembla que en això no expresso només un criteri personal, l'afirmació d'aquest caràcter nacional, sinó que expresso la voluntat del Govern i de posicions majoritàries més enllà, fins i tot, de la majoria de govern.

No hi ha hagut relleu de cap director –no hi ha hagut relleu de cap director. O sigui, hi va haver un relleu de director al Museu Arqueològic, que va haver-hi una persona que havíem nomenat des del departament i vam substituir des del departament, però no hi ha hagut relleu de director sinó que el que hi va haver és una petició de continuïtat al senyor Ferran Barenblit, abans de l'estiu, i encara després de l'estiu, i es va fer en un clima d'absoluta cordialitat; amb discrepàncies, però de cordialitat. I, a més a més, pel conseller de la Comunitat Autònoma de Madrid vaig ser consultat respecte a això, i li vaig certificar la qualitat i el respecte professional que em mereixia la persona de Ferran Barenblit. Per tant, diguem-ne, ni hi ha hagut cap destitució ni cap relleu de director, el que hi va haver és una dimissió que vaig intentar evitar perquè el que volíem era assegurar la continuïtat.

Se'm parlava també de la possible posada en marxa –si em permet un moment– en règim de simultaneïtat dels dos projectes. Jo crec que anem abocats a una pràctica de simultaneïtat, vull dir que em sembla que no només és desitjable sinó que el calendari ens aboca, jo crec, a una posada en marxa potser progressiva, però simultània cap a la primavera, eh?, i en aquesta direcció treballarem. Però sàpiguen en això que em sembla que en aquest tema, a part d'actuar amb claredat, he tingut una paciència infinita, és a dir, m'he reunit amb aquests col·lectius i he dialogat, hem estat disposats a parlar-ne sempre –sempre–, fos convenient políticament o no, perquè aquí el que importa és el resultat que sortirà de tot això, no tant el procediment que des de la nostra part procurem que sigui escrupulós.

(Veü de fons.) Molt bé. Bé, em sembla que alguns dels temes bàsics han sortit: el tema País Valencià, el tema de la reciprocitat... Hi ha temes de detall que voldria comentar-los però si cas després que vostès puguin ja hi entrarem, però és que han entrat en temes de detall. En qualsevol cas quedo a la seva disposició per després, quan s'acabi la sessió, donar-los resposta punt per punt a tot el que vostès han dit avui aquí, perquè hi ha una clara desigualtat del temps disponible per donar resposta a les seves intervencions. I ja està, simplement. No me'n queixo, és a dir, constato que...

La presidenta

Moltes gràcies. Hi ha alguns dels grups que volen repreguntar. La senyora Carme Vidal.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, presidenta. Ens sumem en nom del grup al dol pel traspàs del senyor Jordi Benito, per una banda. Per una altra, conseller, si amb el senyor Santos són amics, als amics jo diria que no se'ls planta, i no se'ls planta fent-se vostè còmplice dels censors. Ho sento, però li he de dir perquè això va anar així i ho vaig viure de primera mà aquí en aquest Parlament, ho vaig viure, i vostè ho sap, de primer mà, però això va anar així. Vostè, perquè algú va trobar aquella exposició escatològica li va recomanar aquell mateix dia al matí que no hi anés, quan vostè convidava a aquella inauguració. Ho sento, però ho he de dir, als amics no se'ls planta d'aquesta manera.

El diputat Balcells ha evidenciat que no hi ha unitat en el tema de Santa Mònica entre els partits que donen suport al Govern, el senyor Pané, potser més tímidament, també. Però, en tot cas, he de dir que aquí es veu un conflicte d'interessos que alguna cosa ha fallat, que aquí es despulla un sant per vestir-ne un altre; que hi ha una esquerda entre la conselleria i aquest sector, que a vostè no li agrada aquesta paraula, no en vol sentir a parlar del sector, perquè vostè quan parlem de sector ja m'he adonat que vostè només, és a dir, vostè situa el sector amb l'associació d'artistes visuals. No, no, no, escolti, n'hi ha molts d'artistes, eh?, –n'hi ha molts d'artistes– que sobre aquest tema s'han manifestat –molts, molts–, més coneguts, des

d'en Plensa, en Perejaume, en Gregori Iglesias, hi ha moltíssima gent, més coneguts o menys coneguts s'han manifestat respecte com s'ha portat aquest tema,.

I ara vaig a dir una cosa respecte al senyor Barenblit. Sí, segurament vostè el va convidar perquè es quedés, però sap què passa, sap què deia l'enyorat Guillem Viladot? Que a la vida no s'ha de fer mai nosa, conseller, a ningú, ni enlloc –que a la vida no s'ha de fer mai nosa a ningú ni enlloc–, perquè, és clar, si el senyor Barenblit és allà, amb tota d'altra gent, quan vostè nomena el senyor Altaió com a responsable de Santa Mònica, què vol que faci? Si, a més a més, diu que el senyor Altaió, vostè –aquí hi ha tot un joc de contradiccions–, també, a Santa Mònica també hi haurà espai d'art, a més a més de totes les altres disciplines... Escolti, agafa i se'n va justament per això, perquè a la vida si no t'hi volen, doncs, agafes i te'n vas. No s'ha de fer nosa. Això, per una banda.

Per al·lusions, a la diputada Llansana. Vostè diu al conseller, diputada Llansana, que és l'Estat qui no els ho posa fàcil, que no hi ha cap responsabilitat d'aquest Govern, que és el Govern de l'Estat espanyol qui no els ho posa fàcil per mantenir Televisió de Catalunya al País Valencià. Home, senyora Llansana, això és qüestió de voluntat política, i mai en aquest país no havia estat tan fàcil. Qui fa president de la Generalitat al ministre d'Indústria del PSOE? Per tant, vostès governen –vostès governen– conjuntament amb el PSOE, vostès governen. És a dir, és qüestió de voluntat política. Sí, sí, això és qüestió de voluntat política. (*Remor de veus.*)

I, escolti aquí comencem a perdre la paciència amb tot això. (*Rialles.*) No fa gràcies, no, no, no fa gràcia. Senyor Balcells, ja veurem què faran els diputats del PSC en les votacions, no fa gràcia això –no fa gràcia. És a dir, Televisió de Catalunya, si realment creiem en els Països Catalans, és una eina imprescindible, i vostè sap que hi havia diputats de Madrid responsables polítics que no volien aquesta televisió. Per tant, no fa gens de gràcia, eh?, que a catalans del País Valencià se'ls obligui a ser televidents en castellà –no fa gràcia–, gens ni mica, de debò, gens ni mica.

Trampa, conseller, i moltes contradiccions –moltes contradiccions– massa contradiccions al respecte, i no voldria tenir aquest to que el senyor Balcells ha qualificat d'agre, no el voldria tenir, de veritat, però és que hem escoltat el sector.

Vostè diu que, home, que rep moltes crítiques i que... Escolti, quan vénen davant del Kursaal de Manresa i se li manifesten? No se li manifesten perquè sí. Vostè no ha respost.

Si vostè creu de veritat en la creació perquè no va presentar l'Estatut de l'artista? S'ha deixat de dir-ho, no m'ha contestat –no m'ha contestat– perquè no ens ha presentat l'Estatut de l'artista. Era una de la cosa de la qual vostè també va fer molta bandera. Però, és clar, se li ha complicat molt tot –se li ha complicat molt tot–, conseller. És a dir, no tenim diners...

I vostè, hi ha una cosa important que tampoc no ha respost, i ara no em digui –i ara no em digui–, com em va respondre l'altre dia al Ple, conseller, si us plau, li demano, si us plau, no em digui que vostè ens va apressar als partit de l'oposició dient que la reforma que s'ha de fer de la Llei del consell de les arts respecte a l'article 4, si no m'equivoco, a l'article 3, és que ja ens ho va demanar a nosaltres, allò d'entrar per tràmit d'urgència, això ho va fer en el darrer Ple, però vostè ha tingut la llei sis mesos al calaix.

La presidenta

Senyora Vidal anem molt malament de temps.

La Sra. Vidal i Huguet

–Sí, presidenta, acabo–. Vostè l'ha tingut sis mesos al calaix perquè així ha guanyat temps –perquè així ha guanyat temps. Doncs expliqui-m'ho, si us plau, perquè sinó no l'entenc. *(El conseller diu. «Ja li explicaré.»)* Però ara li diré una cosa, aquest és el quid de tot plegat, conseller, aquest, això, aquesta compareixença [#] tot es redueix a això. Oi tant que hi ha el dret a pensar!, només faltaria. I sap què passa, la cultura ens fa crítics, ser crítics vol dir que som ciutadans més lliures. Oi tant com sí! I el dret a pensament el té tothom i –acabo, presidenta– Si us plau, i com més centres de pensament hi hagi millor, només és que vostè en vol un, com hi ha el CCCB[#]. Si ja en tenim reforçit'l, però, no, n'hi ha d'haver un, i aquest no li agrada i no els grada, perquè l'un el té un partit polític, i vostè en volen un altre, i vostè volen el que li vaig dir, un CCCC, i el temps ens ho demostrarà.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Vidal. Que avui estem molt apassionats, eh? Senyor Balcells?

El Sr. Balcells Gené

Gràcies, presidenta. Ja és bo que parlant de cultura hi posem també passió. La portaveu de Convergència en el seu torn de rèplica em sembla que feia barreja, no?, sobre les afirmacions fetes per aquest portaveu del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i sobretot interpretacions potser interessades. Deixi'm que, ni que sigui en parèntesi, senyora portaveu de Convergència, no veig molt evident la complicitat d'Esquerra Republicana amb el Govern de l'Estat, i aniré més enllà, dubto que el senyor Zapatero estigui pensant, doncs, de fer ministre el senyor Tardà per poder reforçar aquesta complicitat.

Però, parlant del tema de la intervenció del conseller, voldria només, és a dir, la paraula «relleu» no sé què ens hi diu al diccionari, conseller, jo no la feia pas sinònim de «destitució» quan parlava de «relleu.» Hi havia un director i ara n'hi ha un altre. Entenc que és aquest el relleu al qual jo em referia.

Voldria només mantenir aquella idea que he dit en la meva primera intervenció. Si s'han visualitzat discrepàncies o confrontacions intentem...

Fitxer 10

...litzar [#] complicitats.

Aquesta seria una mica la meva reflexió de fons. I aquesta complicitat –visualització de complicitat– jo li deia: intentem, en aquesta..., potser seria una forma de trobar aquesta simultaneïtat amb aquest relleu de dos projectes que com vostè deia són tots dos necessaris i a la vegada són complementaris.

Res més, gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Balcells. Senyora Llansana, quan vulgui.

La Sra. Llansana Rosich

Gràcies, senyora presidenta. Només per manifestar el nostre desconcert amb el fet que la portaveu de Convergència i Unió no vulgui admetre de cap de les maneres que hi havia un problema al Centre d'Art Santa Mònica. Per què no ho admet, senyora Vidal, que les coses no funcionaven, que necessitaven canvis?

Escolti, podríem fer una pregunta molt simple, que seria un bon diagnòstic i un bon termòmetre del que passava al Centre d'Art Santa Mònica. En aquesta sala som més de vint persones, totes expertes en l'àmbit cultural, totes coneixedores de l'actualitat cultural, totes participatives en el dia a dia de l'activitat cultural del nostre país, o bé des de la vessant periodística, o des de la vessant política, o des de la vessant de la gestió de govern. Molt bé, quants dels que som en aquesta sala, quantes persones de les que som avui aquí havien assistit el darrer any en alguna de les activitats del Centre d'Art Santa Mònica? Quantes hi havien posat els peus? Si fem una enquesta i aixequem el dit..., no cal que ho fem, però si aixequéssim el dit, el percentatge de participació en les activitats del centre d'art de les persones expertes en cultura que estem en aquesta sala seria ridícul. Per tant, alguna cosa no funciona. Alguna cosa no funciona, senyora Vidal. *(Veus de fons.)* Sí, sí que va així. Alguna cosa calia canviar.

Una darrera cosa, senyora Vidal. No governem Madrid. No governem a Madrid cap dels tres partits que formem part del Govern de coalició del Govern de la Generalitat no governem a Madrid. *(Remor de veus.)* Escolti, si fos així –si fos així–, ja tindríem un nou model de finançament. És que em fa l'efecte que vostès no entenen que governi qui governi a Madrid, sigui del partit que sigui el Govern de l'Estat espanyol sempre –sempre– és contrari als interessos de Catalunya, sigui del color polític que sigui el Govern de l'Estat espanyol. I n'hem tingut proves amb els governs de tots els colors polítics. I un partit com el seu, que s'autodenomina nacionalista, ho hauria d'entendre.

I per acabar, senyora presidenta, només dir-li una cosa al senyor Robles. Ja estem acostumats que ens culpi de tot al Govern tripartit. Però, home, que ens culpi, al

Govern tripartit, del fet que la darrera pel·lícula del Woody Allen no li hagi agradat, això ja em sembla un excés, eh?

La presidenta

Gràcies, senyora Llansana. Senyor López, quan vulgui.

El Sr. López i Rueda

Gràcies. Gràcies, senyora presidenta. Posem una mica d'ordre al debat que tenim. Més enllà de la passió, posem una mica de raó, també. També aniria molt bé.

Senyor Tresserras, m'ha deixat més preocupat del que estava. M'ha deixat més preocupat del que estava, perquè vostè ha fet avui una al·legació en contra dels principis del Consell de les Arts increïble. Vostè ha fet aquí un al·legat, una al·legació a la desconfiança del sector, un sector de capelletes, un sector... Déu n'hi do, eh? Déu n'hi do, quan repassem... Ja no cal fer «arqueologia de la paraula», com deia Foucault, però quan repassem el que vostè ha dit, eh?... de capelletes. Ideologitzat. Diu: «És que no tenen ideologia.» Com tothom, com tothom. Però és que no hi ha una bona part d'ideologia a l'art? Sí, i tant. El que passa, que l'art no s'ha de mesurar per la seva ideologia. És aquell debat que teníem, si els autors, si els poetes, d'esquerres, de dretes..., eren millors perquè eren d'esquerres i tenien un compromís social. No són millors ni pitjors perquè tinguin compromís social o no tinguin compromís social, però que hi ha compromís social en molts poetes..., clar que sí.

El problema és quan l'art el posem –i com vostè ha dit–..., a les necessitats del departament, al servei de les necessitats del departament. Aquest és el problema, aquest és el problema. Vostè ho ha dit: «Si no em servia, què hem de fer?» Són paraules textuals seves. «Si no em servia, què hem de fer?» I li torno a repetir: però no hem fet un pas endavant, no hem fet un pas cap a la confiança, cap a..., que hi ha una part de la societat civil, i sobretot en l'art, que ha de decidir sobre el que es produeix i l'art?

El Centre d'Art Santa Mònica funciona o no? Hi han reserves, és cert. Hi havia moltes reserves. No podem negar la realitat: hi havien moltes reserves. El que passa, que, senyora Llansana, precisament qui ha d'anar al Centre d'Art de Santa Mònica no som

nosaltres. No som nosaltres, no som nosaltres. Nosaltres hi podem anar, però no som nosaltres, principalment. (*Veus de fons.*) Bé, vostè no hi deu haver anat, jo sí que hi he anat, però no som nosaltres principalment. Aquesta és la confusió que tenim. No havien donat un pas endavant? No havien donat un pas endavant amb el Document de bones pràctiques de museus i centres d'art?

I vostè es justifica dient: «I qui el compleix?» Li diré qui ho ha incomplert, com s'ha complert. Vostè, en alguns aspectes, ho ha complert, però no amb el Centre d'Art de Santa Mònica. I li diré qui ho ha complert: el senyor Ferran Barenblit és avui en dia director del Centre d'Art Dos de Mayo de Madrid per un concurs. Ho han complert. A la Comunitat de Madrid, que gràcies a Déu no hi governa Esquerra, sinó hi governa la senyora Aguirre, hi ha un conseller de Cultura (*remor de veus*), hi ha un conseller de Cultura català i un conseller de Cultura com cal –no li dic que vostè no sigui com cal–, i ha complert.

Jo li dic: vostè està disposat a signar un document de bones pràctiques de museus i centres d'art amb el sector? Vostè hi està disposat. Nosaltres entrarem una proposta de resolució perquè se signi. Per què? Perquè hem de recuperar els ponts de confiança amb el sector, una cosa que hem trencat amb el sector, una cosa que hem trencat amb el Centre d'Art de Santa Mònica.

Gràcies, senyor conseller.

La presidenta

Gràcies. Senyor Pané, té la paraula.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, presidenta. No, m'ha interessat molt sentir que vostè feia un reconeixement de responsabilitat a l'inici de tot el procés, que segurament va preveure d'una manera i que va resultar d'una altra. Ja està bé, ja està bé. Jo li ho agraeixo.

Crec que no és suficient, de tota manera. També en aquestes qüestions la pau finalment forma part de les actituds, no? Vostè ha començat la seva segona intervenció dient: «Hi ha hagut moltes persones que m'han dit: "Ja era hora que féssiu alguna cosa sobre el centre de Santa Mònica.»» Jo crec que és just el discurs que

podem fer, perquè no és just. Al meu entendre, no és just; no recull justícia, aquest discurs.

Com no recull justícia, al meu entendre, el fet que es digui: «Calia que projectéssim sobre l'espai de Santa Mònica –sobre l'espai físic de Santa Mònica– alguna cosa, perquè el rendiment i l'ocupació eren molt baixos.» Mare de Déu, si li explico –i vostè ho sap, no caldria– com quanta ocupació hi ha de quants equipaments culturals...! Però, és que la cultura –ni els equipaments, ni els continguts, ni la creació–, llevat d'allò que és estrictament econòmic, d'allò que és creació de riquesa, no es pot mesurar per això. Jo li he dit: «El nostre grup no s'oposa que creïn des de la conselleria un centre de reflexió entre les diverses disciplines del saber.» No, no això és molt bo, i segurament ens situarà en la contemporaneïtat. Però això no pot anar en contra, ni enfrontar-s'hi en un espai determinat, a un altre projecte que és absolutament necessari, que jo el voldria per a la meua ciutat, que és catalana igual que Barcelona.

Bé, aquesta escletxa l'hem de salvar, i crec que hem de fer un acte d'humilitat, fins allà on es pugui –no d'humiliació, perdó: dic d'humilitat– des de la conselleria. Perquè és qui més responsabilitat té i, per tant, més li valdrà l'acte d'humilitat, en el sentit de poder explicar i de poder construir complicitats..., als artistes visuals, quin és aquest projecte i com poden desplegar i com se'ls ajudarà a desplegar el seu projecte en un altre indret. Coneixent els artistes visuals –ho coneixen..., de la veu de vostè o de les persones qualificades de la conselleria–..., en quin nou equipament aniran, quina mena de suport hi tindran, quina mena de projecció que no tenia Santa Mònica –segons diu el departament, i és probable– ara el departament es compromet amb ells a fer de la seva feina, de la seva creació, del seu propi diàleg creatiu...

Això a mi em sembla fonamental. No podem continuar vivint en aquesta distància, perquè no és una qüestió de capelletes, senyor conseller. De vegades, a la cultura, es barallen les capelletes, però aquesta no és una qüestió de capelletes, i tampoc no la podem mirar com una qüestió partidista. Necessàriament hem de tancar aquesta clivella entre els uns i els altres. S'ha de dialogar amb els altres. Jo no vull ser més crític, perquè crec que com més criticarem després del que ja hem fet i el que hem

produït, més ho espatllarem. Ara el que cal és que establím complicitats: la part política, la part parlamentària, la part governamental, sobretot –que en té molta més, de responsabilitat.

I fixi-s'hi, té un gran instrument, que és el Consell Nacional de la Cultura i de les Arts. Per què no posem a funcionar el nou projecte i per què no donem resposta a Santa Mònica i als artistes a partir del que digui el Consell Nacional de la Cultura? Per què no li donem tota la confiança i tot el pes a aquest Consell Nacional de la Cultura, que l'acabarem creant de facto d'aquí a una setmana? Que facin l'informe, que dialogui el consell nacional amb uns i altres i que pugui construir una història comuna. Aquest és el gran instrument. L'hem volgut, l'hem estimat i l'hem creat.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor Pané.

Senyor Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señora presidenta. Señor *conseller*, repito yo lo que se ha dicho ya en esta sala: la contestación me ha dejado más preocupado que la exposición que hizo al principio. No se avergüenza en absoluto, incluso pasa al ataque, diciendo que, bueno, todo es política, y el arte y la cultura también están politizados, pero lo hacen todos; *ergo*, es legítimo.

Bien, creo que hay un pequeño problema. El arte evidentemente que tiene política. El arte, el creador, genera política, es evidente. Pero hay una diferencia: la genera él –la que sea, la suya–, pero el dirigente político no la dirige, ni la predispone, y sobre todo en ningún caso excluye a todo lo demás; o, en el peor de los casos –que no es el caso, precisamente–, convierte todo el conjunto de la cultura en un preámbulo, un *a priori* de lo que debe ser la cultura.

Por tanto, el dirigismo cultural es perverso. Y en ese sentido se lo decía yo, no en otro. Por tanto, lo que yo denuncio es no la política, porque al fin y al cabo todos

hacemos política, hasta, en fin, cualquiera que en la vida social..., es política cualquier cosa que podamos realizar en la sociedad. Eso es la política. No sería lógico, señor *conseller*, que se sintiera orgulloso de tal cosa porque los demás lo hacen. No sería lógico. Y si los demás lo hacen, mal está hecho.

La diputada Carme Huguet decía hace un momento una cosa que incluso lo transmitió en un papel –lo podría enseñar–..., en donde el CCCB –el Centro de Cultura Contemporánea de Barcelona– rayita, flechita, PSC. Y lo que quieren ustedes hacer es el CCCC, Centro de Cultura Contemporánea de Cataluña, y entonces, debajo, la flechita, Esquerra Republicana de Catalunya. Es decir, esa instrumentalización de la cultura que nosotros no queremos.

Y remarca más. Dice: «No, no, y además no nos avergonzamos, sino todo lo contrario. Nosotros queremos una cultura nacional.» Bien, ustedes quieren eso. Yo no puedo hacer nada, pero yo digo que yo quisiera una cultura de Cataluña, no nacional. Una cultura de Cataluña. ¿Por qué? Porque si pones adjetivo, «nacional», lo que está haciendo o buscando..., o es imprescindible tener una esencia de cultura. Y una esencia es limitación de lo que sea. Es limitación de otras formas, perspectivas, de ver la realidad. Mientras que si es de Cataluña solo admite un espacio, allí donde se hagan cosas, allí donde se ejercen, se perciben maneras de ver el mundo. Y es muy distinto. Y si usted tiene esa percepción concreta, yo se la voy a respetar, evidentemente, no me queda otra, me guste o no me guste. Es una cuestión democrática, que debemos ser así de amables. Pero, desde luego, esa no es..., la cultura nacional –es decir, su cultura nacional– no es la cultura de todos. No es *mi* cultura, para empezar. Mi cultura es «de Cataluña», que también existo y también creo yo que tengo derecho a percibir o a crear a mi modo. Y yo..., como yo, extensión a cualquiera de los catalanes que aquí estamos o están fuera de aquí.

Termino, señora presidenta, porque yo me lo temía. La diputada Marina Llansana... Es que me lo temía. Yo sabía que al final la culpa de todo esto la tendría Madrid, ¿eh? Es que no podía fallar. Y, evidentemente, hemos descubierto que Madrid tiene la culpa de todos nuestros males. Es fantástico, ya parecemos a los argentinos con Norteamérica y con los yanquis. Siempre la culpa la tienen otros, nunca nosotros.

Pero si esto no tiene ninguna competencia nadie fuera de aquí... ¿Por qué metemos en el discurso a Madrid?

Y dice también que estamos acostumbrados a que el diputado Robles culpe de todo al tripartito. Mire, la reto a una cosa: encuentre en todos los grupos parlamentarios que hay en esta sala –bueno, que hay en todo el Parlamento– a un grupo que no es del Gobierno, que es de oposición que haya votado tantas proposiciones –tantas proposiciones– y tantas iniciativas como Ciudadanos –o en este caso, yo podré hablar por mí–..., por iniciativas del Gobierno. Cuántas... Y verá que hay muchas, empezando incluso..., algún pacto, ¿eh?, como la vivienda, por ejemplo. Muchísimas. O sea, no me...

Fitxer 11

...porque no es así. Yo creo que somos el único grupo que, independientemente de quién propone la propuesta de resolución, votamos en función de lo que consideramos más útil y más racional. Por lo tanto, señora Llansana, rectifique esa percepción porque no es correcta.

Gracias, señora presidenta

La presidenta

Gràcies, senyor Robles. Només un incís: la diputada a la qual vostè feia referència abans es diu Carme Vidal; i Huguet, de segon.

El Sr. Robles Almeida

No, pero yo siempre le cambio, ¿sabe? Siempre le cambio.

La presidenta

Sí, però és clar, la gent té un nom, eh? I caldria recordar-lo, una mica.

El Sr. Robles Almeida

Le quería decir que le pedía disculpas.

La presidenta

Gràcies.

L'honorable conseller té la paraula. Ja per acabar aquests torns [#].

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Moltes gràcies, presidenta. La cultura nacional, o una cultura nacional, no és una condemna. Potser és un dret, i en tot cas és una possibilitat, per la gent. No és una condemna. O sigui, ningú està obligat a participar d'una cultura, en condicions de democràcia. De vegades, la cultura nacional de l'adjudiquen. En tot cas, jo defenso la cultura nacional com a dret, no com una imposició. I el que sostinc és que la cultura nacional catalana no ho és ni més ni menys que qualsevol altra, pel fet de tenir o no tenir estat, les altres o nosaltres. O sigui, que no és una qüestió política, sinó que és una qüestió d'ordre estrictament cultural.

Deixi'm dir a la senyora Carme Vidal que a mi no em fa nosa ningú. En res. I l'hi dic de veritat. Puc discrepar, o podem discrepar, però no em fa nosa ningú.

Respecte al tema del País Valencià i les relacions amb el govern valencià, el que estem intentant plantejar amb el tema de la reciprocitat és la possibilitat de tenir una oferta televisiva, pública, en la pròpia llengua, tan ampla com sigui possible. Tenim limitacions pressupostàries. Si nosaltres podem disposar de canals valencians o de les Illes a cost de producció zero, assumint només els costos d'emissió, millorem la nostra possibilitat de servei públic. I el govern valencià, el mateix. És a dir, si poden disposar dels nostres canals públics, a cost de producció zero, assumint els costos d'emissió, milloren l'oferta i el seu compromís amb la cultura i amb la llengua valencianes. I, per tant, aquesta consideració de la cultura i la llengua de valencians i catalans, en bona part, com a cultura, i específicament com a llengua compartides, ens beneficia a tots. I si l'estat assumís això radicalment, com el castellà que es pugui parlar al nord de la península o el del sud, puguin formar part d'un mateix mercat audiovisual, doncs aleshores el decret ja s'hauria aprovat. Jo espero que ho facin properament.

En el Kursal, quan hi va haver la protesta que hi va haver al Kursal, el que vaig fer, quan en vaig tenir coneixement, en acabar l'acte, va ser anar a trobar les persones que hi havia allà protestant, i donar-los les explicacions que als seus representants ja els havia donat per activa i per passiva, i que allà vaig reiterar.

Respecte a l'estatut de l'artista, justament en aquest cas sí que entenc que és un tema que el Consell de les Arts hi ha de tenir un paper substancial. La demora que vostè fa referència no ha estat estrictament per la modificació de la llei que aprovarem el proper ple, sinó que, en l'addicional de la pròpia llei, estableix com a requisit per constituir el consell el fet que ja s'aprovin els estatuts. I aquests estatuts s'han estat treballant durant tot aquest temps, i estan subjectes a tràmit. I ara veurem fins a quin punt la modificació de la llei no exigeix de refer algun dels tràmits que s'han anat fent. I, per tant, esperem que tot això pugui procedir amb la màxima celeritat. Raó per la qual els demano a tots els grups –els del govern en això estan d'acord, perquè estem d'acord–, és que ens ajudin a donar la màxima celeritat a tot el procediment, i que no hi hagi més dilacions. Ja que no van votar el Consell de les Arts, com a mínim ajudin-nos a dur-lo, a tirar-lo endavant adequadament.

Després, el senyor Balcells... Jo, doncs..., hem aclarit el tema aquest del relleu. És a dir, era simplement això. L'hi deia en el sentit que nosaltres no hem prescindit de ningú. Que em sembla que és una qüestió en aquest cas molt rellevant. I, d'altra banda, jo el que li diria és que, en tot el procés, li dono la garantia que hi ha hagut una disponibilitat i una paciència, he dit abans infinita, i crec que ho puc mantenir. La paciència fins i tot [#] té un límit. I és quan aquesta paciència personal condiona la política global. És a dir, que la pròpia coherència personal no pot ser un obstacle per al desplegament de la política del govern. Però fins a aquest punt, hi ha hagut una disponibilitat absoluta. I amb algunes trobades concertades que no s'han arribat a produir, podria assegurar que mai ha sigut per part del departament que s'ha fet la desconvocatòria.

Jo crec que, mirin, hi ha col·lectius que, tenint raó moltes vegades en el fons de la seves reivindicacions, de vegades perden de vista la resolució del problema, i entren en una dinàmica d'atjar el conflicte. Jo el que he demanat a l'associació d'artistes

visuals i als col·lectius que han adoptat una actitud de reivindicació respecte al procés que seguia Santa Mònica, fent assumpció, com deia el senyor Pané, que hi hagi hagut errors també per part nostra i per part meva, que n'assumeixo la responsabilitat en la interlocució, el que hi ha hagut és una voluntat de convidar-los a resoldre el tema, que ens ajudessin a buscar l'espai, que s'hi comprometessin. Tota la resposta que hem obtingut sempre ha sigut: la condició prèvia era aturar el que el departament pensava fer a Santa Mònica. Que això, ja els dic ara, no s'aturarà, perquè forma part de les polítiques del govern. I aleshores tirarem endavant el projecte. Pensàvem que era compatible. Jo continuo convençut que era compatible. No hem determinat nosaltres que no ho fos. Si d'aquesta compatibilitat, decretada per part, se'n pot derivar una ampliació dels espais, estem disposats a fer l'esforç. M'hi vaig comprometre ja abans de l'estiu. Estem treballant per dur-ho endavant, i avui els he dit que tenim ja l'acord per disposar del local. I també hem anat parlant amb l'ajuntament de Barcelona, perquè entenem que ha de ser el soci, com ha passat en els altres llocs de la xarxa aquesta de centres de creació que hi ha pel territori. I, per tant, estic segur que la cosa funcionarà.

Després, senyor López, el Consell de les Arts superarà les capelletes. O no és per això que fèiem el Consell de les Arts? També. És a dir, per tenir un òrgan independent, representatiu, expert, especialitzat, que fos qui s'encarregués d'aquestes coses. Ja els ho he dit, la política del govern s'ha d'encarregar de crear les condicions perquè es pugui desplegar la llibertat de creació, les condicions perquè es pugui desplegar la llibertat de creació. I això és el que estem disposats a fer. I el projecte d'activitat que vèiem complementària i que ara serà principal a Santa Mònica, tendeix a afavorir això, a afavorir les connexions, a posar la gent en contacte, a fer-hi participar la universitat, fer-hi participar el món de la ciència i la tècnica, en contacte constant amb el món de l'art. I per a això, ja els dic, els propers dies hi haurà l'exposició de quin és el programa d'arrencada, i allà hi podran veure més bé —no em correspon a mi, jo no sóc el responsable directe d'això; en sóc el responsable últim, però no el directe—. I qui ha de fer-ho, que és el senyor Altaió, amb el seu equip, ja plantejaran i explicaran quin és el conjunt del projecte. L'important, vostè feia una referència que no..., d'una cosa que no recordo haver dit. No és un tema de

necessitats –si ho he dit, ho he dit potser incorrectament–, necessitats del departament, sinó necessitats de la cultura del país, en funció del diagnòstic que en fem. Evidentment, aquí hi ha un diagnòstic. I el senyor Robles deia que parteix de la consideració de la cultura catalana com a cultura nacional; és veritat. És veritat. I ho he exposat aquí algunes vegades. Hi ha un diagnòstic d'algunes mancances. En alguns àmbits som molt moderns. Jo els he dit alguna vegada aquí que la meva impressió és que parlant amb artistes i amb intel·lectuals rellevants del país, la sensació és extraordinària, perquè tenim gent molt competent en tots els àmbits. En canvi, la interrelació entre ells, el grau de qualificació del debat polític, no ho és tant. Abans es feia referència al senyor Borja Vilel. Parlem de tant en tant d'això. N'hem parlat, i ens veiem. I hi ha un nivell..., el conjunt és inferior a la vàlua de la suma de les parts. I hem d'aconseguir que la suma de les parts, la suma de les persones, doni un rendiment que estigui pel damunt del seu nivell. I en això hem d'avançar moltíssim, i jo espero que el Consell de les Arts, en el seu àmbit d'actuació, sigui un instrument també per superar aquestes distàncies i aquesta dificultat per debatre. Tot el que sigui propi del Consell de les Arts ho sotmetrem al Consell de les Arts; no hi ha cap mena de dubte. I en tot el tema de l'evolució i el calendari, escoltin, el primer dia que vam prendre possessió, pràcticament, vam enviar la llei al Parlament. Hem anat tot el de pressa que hem pogut. Ningú ha invertit tants esforços per tirar endavant el Consell de les Arts com nosaltres, i jo particularment. I m'ho crec absolutament. Saben que a més a més, per raons també particulars, provinc d'una autoritat reguladora. I jo em crec la possibilitat, l'oportunitat i la necessitat d'organismes independents que puguin actuar de manera especialitzada en àmbits determinats. I és el que crec que farà el Consell de les Arts. I jo hi tinc confiança, i espero que hi hagi èxit del departament en aquesta legislatura, i en bona part aquest èxit dependrà de la capacitat de consolidar-se que tingui el Consell de la Cultura i de les Arts.

Bones pràctiques. Estic disposat a signar qualsevol document de bones pràctiques que puguem parlar i comentar. I per tant, amb el sector, des d'aquest punt de vista, cap problema. Ara bé, una cosa és l'activitat que es desplega en l'espai públic, encara que sigui finançada amb recursos públics, i l'altra és l'activitat que desplega el departament en l'exercici de la seva activitat ordinària.

Respecte al senyor Pané, jo li diria que pau, sí, però rendició, no. És a dir, tot té un límit. Aquí jo li asseguro que hem tingut la màxima flexibilitat. Insistim en l'assumpció de responsabilitats pels errors que puguem haver comès, i per les dificultats d'interlocució. I, per tant, pau, tota; la millor disposició. Ara bé, la rendició incondicional, no. O sigui, ningú li pot dir a cap conseller de la Generalitat quina política pot o no pot fer. I, per tant, en el nostre cas, tampoc. I el projecte a tirar endavant en el centre Santa Mònica a partir d'ara, com a espai del departament, ningú de fora m'ha de poder dir si el puc fer o no. I simplement és això. Per tant, humilitat? Els asseguro que tota. Tota. Hi ha hagut una disponibilitat per parlar i per discutir, tota. Independentment, ja dic, de l'habilitat o no en processar la informació i en l'adopció de les decisions. Però tota. Ara bé, el que no vull és que les formes personals puguin hipotecar la política; això no. I pensin que la compareixença la fem per aquest tema i no l'hem fet per molts altres temes. Som aquí propiciat pel tema Santa Mònica. Hi ha hagut algú, també, interessat que aquest tema prengués una dimensió. I hi ha molts temes molt importants, i jo no he vingut al Parlament a donar compte d'aquests temes. Per què? Per tant, no deixaré que les meves formes hipotequin la nostra política.

I, pel demés, jo crec que la relació amb els sectors aquests ha estat constant i continuarà essent constant. No sé si van arribar a parlar ahir al vespre amb el secretari general, o si ho han fet avui. Em diuen que ho han fet avui, amb el secretari general, per tenir una mica la informació del que jo avui els explicaria a vostès. Però és una informació diguem-ne prou recent, per això no els en dono més detalls, perquè no hi ha un contracte signat, però sí que hi ha els acords verbals establerts. I, per tant, ara tinc la convicció que podré complir amb això que els deia, és a dir, que tenim ja un espai que considerem adequat, que el tindrem habilitat, i que el gener posarem en marxa el procés de convocatòria del concurs internacional, d'acord amb els documents de bones pràctiques de referència. O sigui, n'hem de signar un aquí, el discutirem aquí, i parlarem quin és el seu contingut i, si arriba el cas, el segellarem.

I moltíssimes gràcies, i disculpin el to imperatiu, però aquest és un tema que fa mesos que s'arrossega, i em sembla que, a més a més, en general hi ha hagut una informació sobre el procediment que s'allunya de la percepció directa que n'he anat

tenint durant aquestes setmanes. I, per tant, això, diguem-ne, és molt difícil de resoldre, perquè l'activitat del departament és molt àmplia. I no podem estar només atrapats d'un tema. I, simplement, em sembla que, assumint que hi hagi pogut haver, ja els ho he dit, algun error de processament d'informació i de...

Fitxer 12

... també els diré que el procés vist des de dintre ha tingut unes característiques molt diferents de les que habitualment han aparegut. I aquesta és una mica la qüestió.

Moltes gràcies per la seva paciència i per la seva atenció.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable conseller, per les seves explicacions. Moltes gràcies, diputats i diputades. Acabem aquí el primer punt de l'ordre del dia, i d'aquí a dos minuts continuem amb... 5 minuts, 5 minuts, continuem amb el segon. Portem retard, eh? No se'n vagin gaire lluny.

La sessió se suspèn a les.... i es reprèn a les...